

GRČIJA 2019

Dolgo se nama je izmikala, letos pa je prišel čas tudi zanjo. Pol julija in pol avgusta. V največji vročini torej. In kako je bilo?

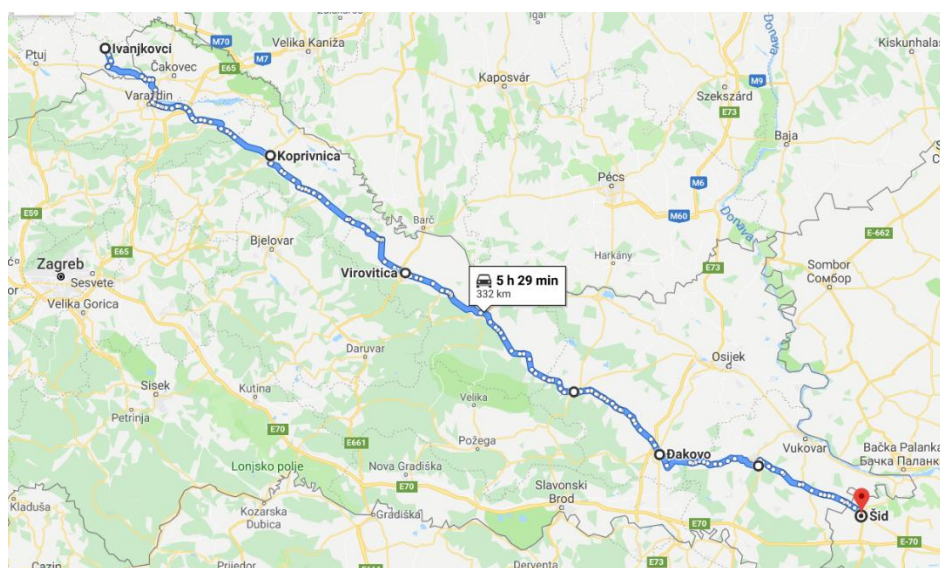
Najini vtisi:

- Lepa, gorata država. Domačini prijazni, nikjer ni bilo nobenih težav.
- V celoti poljedelska dežela. V goratem delu pa kože in ovce.
- Zgodovinsko zanimiva, kar pa izkoriščajo pri vstopninah. Po 12 ali 20 €. Res pa je, da imajo starejši od 65 let 50% popust. Toda pozor – starost moraš dokazati z dokumentom.
- Skoraj povsod, kjer sva bila, je bila voda kristalno čista. Kar vabi, da se potopiš vanjo.
- Parkiraš prosto ob obali. Kampe sva videla samo na turistično najbolj obleganih destinacijah, kjer pa je nepopisna gneča. Drugje jih ni.
- Na veliko plažah imajo tuše.
- Povsod so potepuški psi, ki pa niso napadalni. Delujejo prestrašeno in se vedno umaknejo.

Ni pa vse tako lepo. Zelo, zelo sva bila razočarana nad smetmi, ki se valjajo okoli neizpraznjenih kontejnerjev. Razočarana sva bila nad neurejenostjo cest – ob cestišču rastejo grmi in drevesa, ki segajo na vozni pas, visoka trava. Iz robnikov rastejo celo fige. Na cesti luknje, ki jih ne pričakuješ. Skratka – zanemarjeno. Vprašam se, zakaj je Grčija tako opevana pri kar veliko ljudeh.

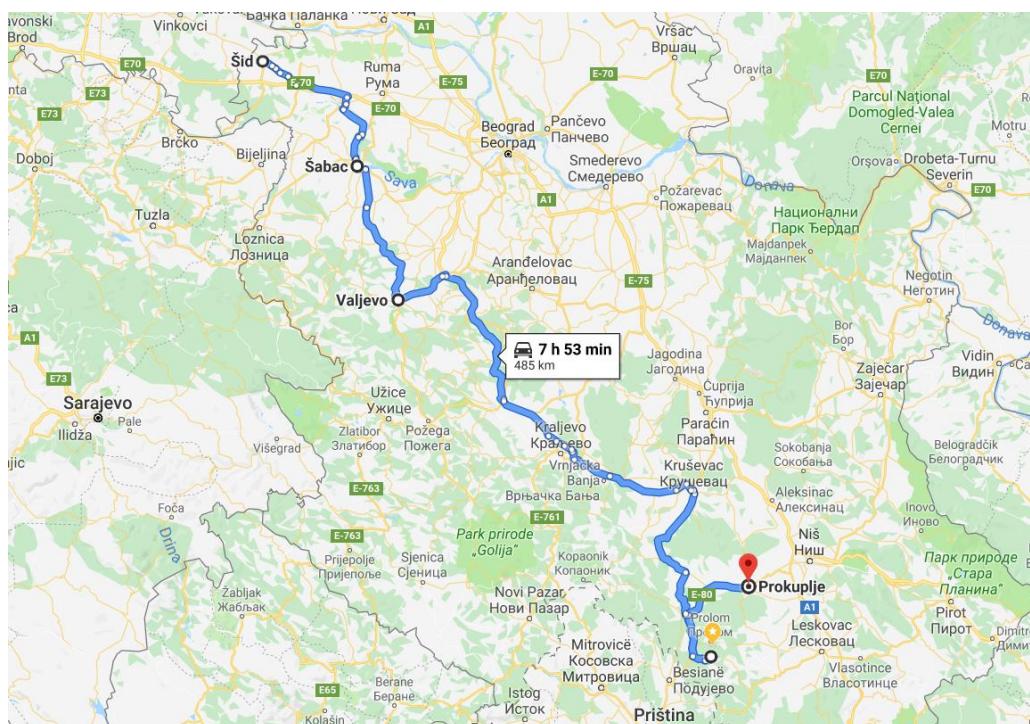
Letos sva imela družbo. Pridružila sta se nama Milena in Tone. Skupno potovanje smo začeli v Šidu.

15. 7., 1. dan

Opoldan sva krenila iz Ivanjkovcev, v Ormožu še dotočila gorivo, potem pa na mejo in na Hrvaško. Vozila sva po Podravini, brez prometnih zastojev in ob sedmih sva že bila na mejnem prehodu Tovornik. Hitro sva bila čez in se odpeljala do tenis igrišča v Šidu [45.12539, 19.23140](#), kjer je bilo načrtovano spanje. Samo nekaj minut za nama sta se pripeljala še Milena in Tone. Kljub bližini ceste smo ob spremljavi žabjega regljanja odlično spali.

16. 7., 2. dan

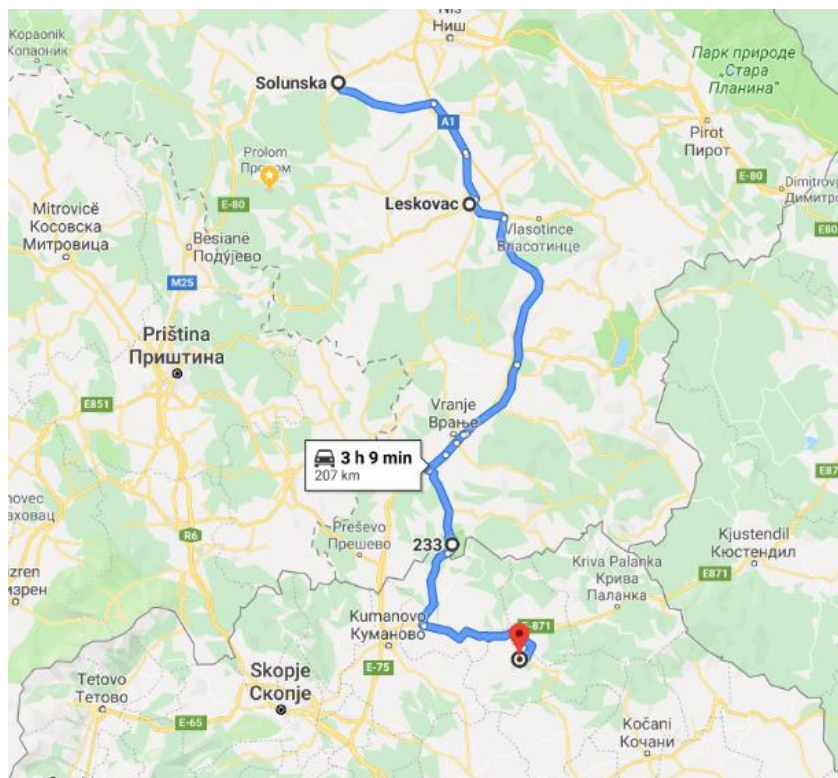

Dogovorjeno je bilo, da gremo zjutraj takoj naprej, zajtrk pa bo nekje na poti. Tako je tudi bilo. Zajtrkovali smo v Šabcu ob reki Sava, potem pa mimo Valjeva in Uzič na ogled Đavolje Varoš [42.9916, 21.4009](#). Zadnje 3 km je cesta precej ozka, pelje skozi vas in od voznika zahteva vso pozornost. Ker smo prišli ob sedmih, vstopnine niso več pobirali (350 din), lahko pa greš vseeno naprej. 10 minut hoje in že se ti odpre pogled na peščene/kamnite skulpture, delo erozije. Ena od legend pravi, da figure predstavljajo okamenle hudiče (zlo, hudobijo), ki so jih ljudje nosili v sebi. S tem, ko so prenočili pred cerkvijo Sv. Petra (majhna cerkvena poleg), so se otresli svojih demonov, ti pa so okameneli.

Na P Branko ni imel občutka varnosti (praktično sredi gozda, brez osvetljave), zato smo kljub pozni uri šli naprej. V Prokuplje. Seveda je bila že tema, ko smo prišli na koordinate [43.23413, 21.59333](#) – P poleg hotela Aleksander. Lastnik je rekel »nema problema« in ostali smo. Sicer zelo zanemarjena okolica, spanje pa mirno.

17. 7., 3. dan

Kar naprej poslušamo, kako moraš obvezno na čevapčiče v Leskovac, če potuješ po Srbiji. No, pa gremo, če je že treba. Bajе je treba k Gurmanu [42.9969, 21.960253](#). Ni težko najti, saj je

ob cesti. Parkirišče prazno, na vratih pa napis Ljetni dopust. Tako ni bilo nič z znamenitimi čevapi.

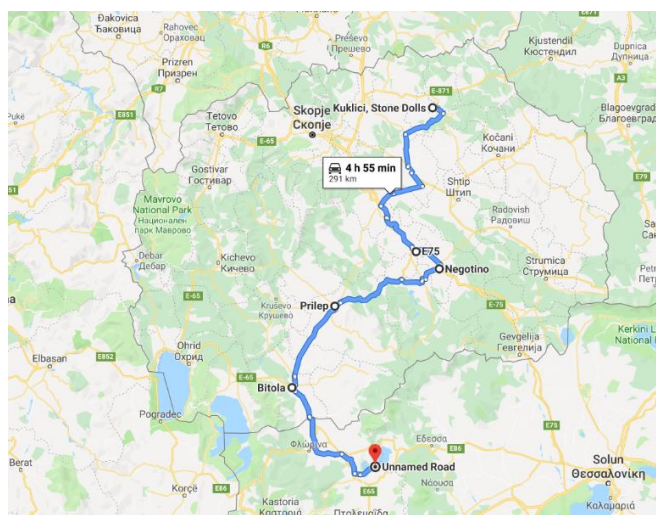
Sva pa precej dolgo čakala Toneta in Mileno, ki ju je navigacija odpeljala po svoje. Pa še promet v mestu je bil gost. V Lidlu smo opravili manjši nakup, nato pa skupaj naprej proti Makedoniji, na mejni prehod Prohor Pčinski. Nekaj km pred mejo je samostan Prohor Pčinski in ker sva midva že bila tam, sva ga želela pokazati še Mileni in Tonetu. Vidi se ga že s ceste, ko se spuščaš proti meji. Priporočam tudi vsem, ki boste na tej relaciji.

Čez mejo je šlo gladko, potem pa na bencinsko črpalko. 1 l dizel goriva je 62 denarja (1 €)

Kuklica je majhna vas, ki pa ima eno naravno znamenitost podobno kot Đavolje Varoš: peščene skulpture. Tudi tukaj sva že bila, zato sva vedela kam parkirati. Seveda pred gostišče Etno selo [42.10283](#), [22.05510](#). Ker je bilo precej vroče, je Tone povabil na pivo in tako smo eno uro sedeli v prijetnem ambientu gostišča. Medtem se je za kakšno stopinjo ohladilo, pogledali smo si naravno znamenitost, nato pa na večerjo. Lastnica je takoj vprašala, kakšno kavo naj prinese, nato pa lahko naročimo. Izbiro jedi smo prepustili njej, samo domače makedonsko naj bo. In je res bilo. Odlično. Z vinom vred. In z uzo. Od dobre hrane, pijače in prijaznosti lastnika in lastnice (oba sta ravno prav zgovorna) smo bili razposajeni kot mali otroci. Za vse pa plačali samo 28 €.

18. 7., 4. dan

Zjutraj smo vzeli vodo, ki sta jo ponudila, potem pa smo se poslovili. Smer Štip in Negotino. Cesta do Negotina je široka, zelo dobra, vzpne se na 998 m. Očitno je novejšega datuma, saj je na zemljevidu označena z belo barvo. Ustavili smo se v Stobi, dostop je z AC A1 za Skopje [41.55057, 21.97461](#). Arheološke izkopanine.

Iz Stobi naprej proti Prilepu in še naprej proti Bitoli. Povsod so ogromni nasadi breskev, nektarin, lubenic. Ob cesti so stojnice, kjer ponujajo sadje in zelenjavo. Tako veliko stojnic te premami, da bi tudi sam kaj kupil, zato je Branko ustavil. Pregledala sva ponudbo in kupila 3 kg nektarin za 100 den.

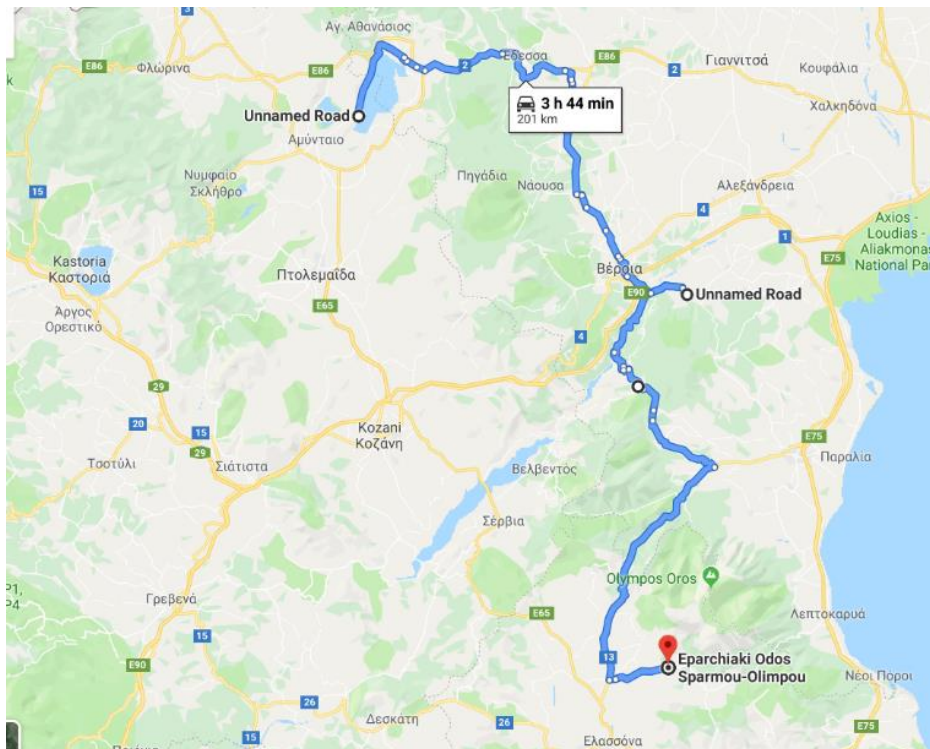
V Bitoli še tankamo, naprej ni bilo več črpalk.

Prehod meje je bil tekoč, nobenih kontrol razen osebne izkaznice.

Pa smo v Grčiji! Peljemo direktno do jezera Vergoritida [40.72266, 21.75204](#). Na plaži je tuš, na parkirišču pa sta dve pipi s tekočo vodo. Izkoristila sem ta privilegij in veter ter oprala nekaj preznojenih majic. V družbi nekaj AD prespimo.

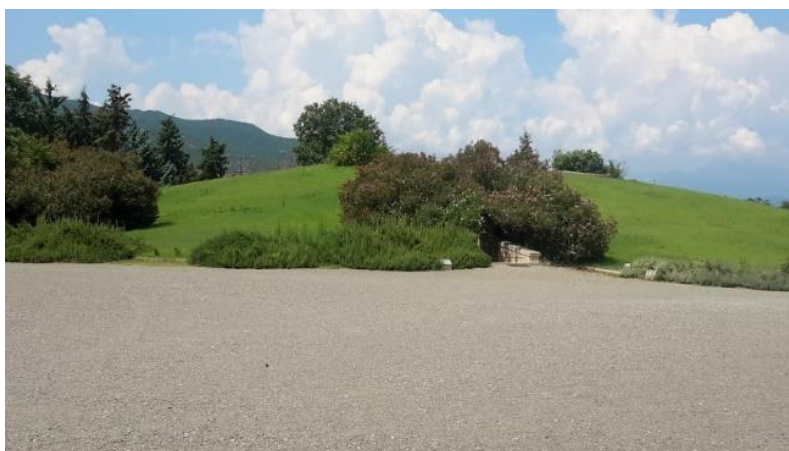

19. 7., 5. dan

Noč je bila hladna, odlično se je spalo. Zjutraj je rahlo pihal veter, sonce je že začelo greti. Po zajtrku pospravimo in se odpravimo na raziskovanje Grčije.

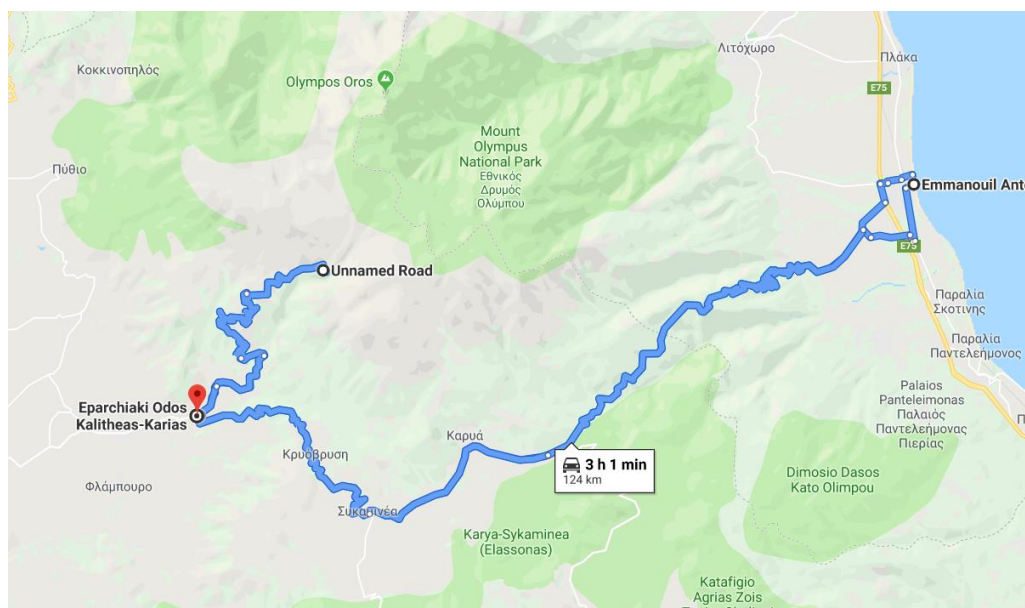
Prvi cilj je bilo mesto Vergino, kjer je grobnica Filipa Makedonskega, očeta Aleksandra Makedonskega. V mestu je veliko parkirišče [40.484995, 22.3218](#), ni pa nikjer nobene oznake oz. smerokaza do grobnice. Zato nisem bila edina, ki sem spraševala za pot. Vstopnina v grobnico je 12 €, nam se je zdelo preveč, zato smo se samo sprehodili po parku. Poleg tega pa še danes ni dokazano, da je Filip Makedonski res pokopan v tej grobnici.

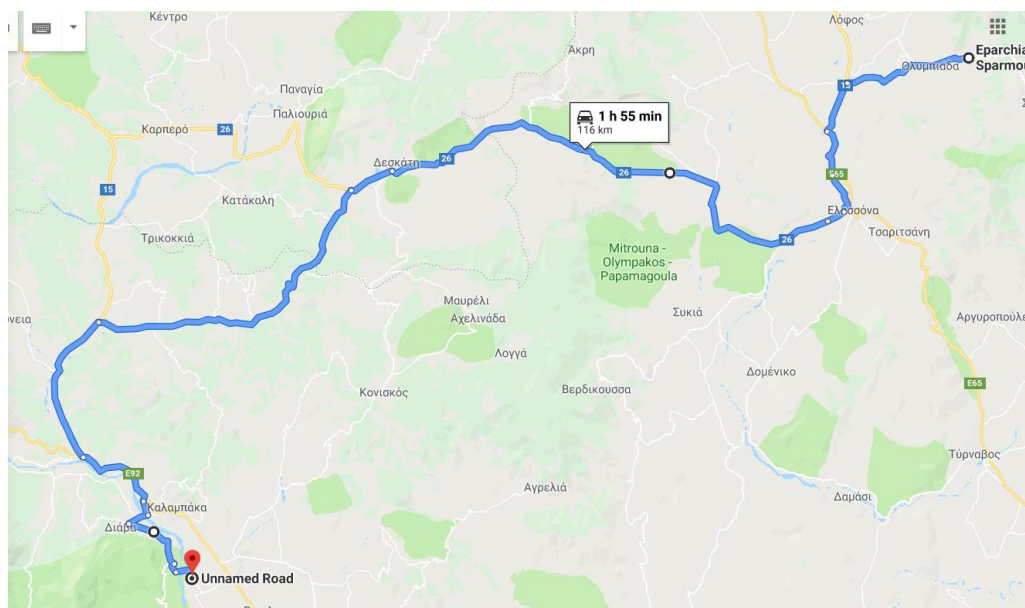
Pokrajina, po kateri smo vozili, je izrazito poljedelska. Videvali smo nasade breskev, češenj, višenj, kivijev, jabolk. Vse lepo obdelano. Iz Vergine smo najprej peljali ob reki proti Sfikii, nato pa strmo v hrib do Rizomate, pa naprej do Elatothori, Ritimi, Vria, Fotina, na prelaz Stena Petras (1000 m) in do Olimpisa. Parkirali smo med zelo starimi drevesi na travnati površini [39.991938, 22.285038](#). Mimo so hodili domačini, nekateri so se ustavili, ker so prišli po vodo (pipa s pitno vodo), nihče se ni »obregnil« ob nas. Na drug strani je urejen piknik prostor, kaj je ta naš, pa ne vem.

20. 7., 6. dan, 124 km s skuterjem

118 km z AD

Pa sploh ni važno, glavno je, da nismo imeli problemov in da smo odlično spali. Pustili smo AD in se s skuterjem odpeljali 17 km do vojašnice na višini 1800 m [40.035886,22.334125](#). Odlična gorska cesta, lepa pokrajina. Pri vojašnici je konec ceste. Še pred petimi leti sta Mirko in Petra od tukaj startala na najvišji vrh Olimpa, Mytikas, danes to ni več mogoče. To govorim zato, ker je prišla poljska družina, šla do stražarja s potnimi listi, pa jim je rekel, da ne morejo naprej. Da morajo po drugi poti. Tudi midva sva planirala vzpon, toda vročina, prejšnji dan pa nevihta v gorah, naju je prepričala, da se odpoveva načrtu.

Ko smo se vrnili, je Branko predlagal, da gremo še čez hribe do morja. 45 km v eno smer. Predlog je bil sprejet. Sikaminea – Karia – Leptokaria. Cesta je tudi za AD dovolj široka. Prometa pa tako ni. Leptokaria je obmorsko mesto, prepolno turistov (zelo veliko je Srbov), grozno vroče. Na obali ležalnik poleg ležalnika, senčnik poleg senčnika. Ali je to užitek? Za nekatere očitno je.

Mi smo pobegnili nazaj v hribe. Po vrnitvi k AD smo še pomalicali, potem pa proti Meteorom (Kallithea – Elassona – c 26 – c 15 – Kalamboka – Sarakina).

V Sarakini smo parkirali na travnati površini pred taverno [39.6614,21.64141](#). Šla sem vprašati lastnika, ki je dovolil prenočevanje. Poleg je vodni zbiralnik, spodaj pa pipa in cev.

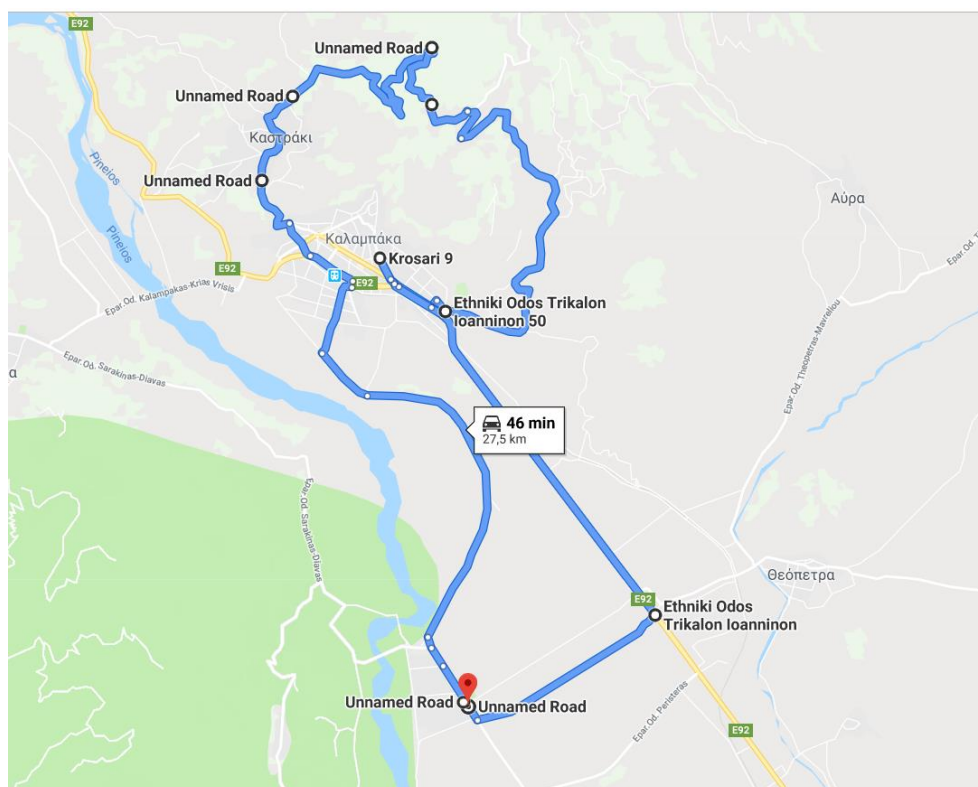
Vroče je bilo in prileglo bi se hladno pivo. Šli smo v taverno in naročili grško pivo. 2.50 €

Ves čas smo poslušali škržate. To njihovo oglašanje nas je spremljalo vsak dan. Ali veste, da se škržati levijo? Ja, res se. Lev ostane na deblu, ne pade na tla. Malo sem pogledala po drevesih in na enem deblu našla deset levov. Zdaj jih imam v razredu za potrebe pouka.

Vročina kar ni pojenjala, ura je bila že pol enajstih, ko smo šli k počitku.

21. 7., 7. dan

Na ogled Meteorov smo se odpeljali s skuterjem.

Meteora, dobesedno »samostani na nebu« ali »v zraku«, je ena največjih in najpomembnejših skupin samostanov v Grčiji za goro Atos. Šest samostanov je zgrajenih na naravnih skalah v centralni Grčiji. Najbližje mesto je Kalambaka. Meteora je vključena tudi v UNESCOVO svetovno dediščino.

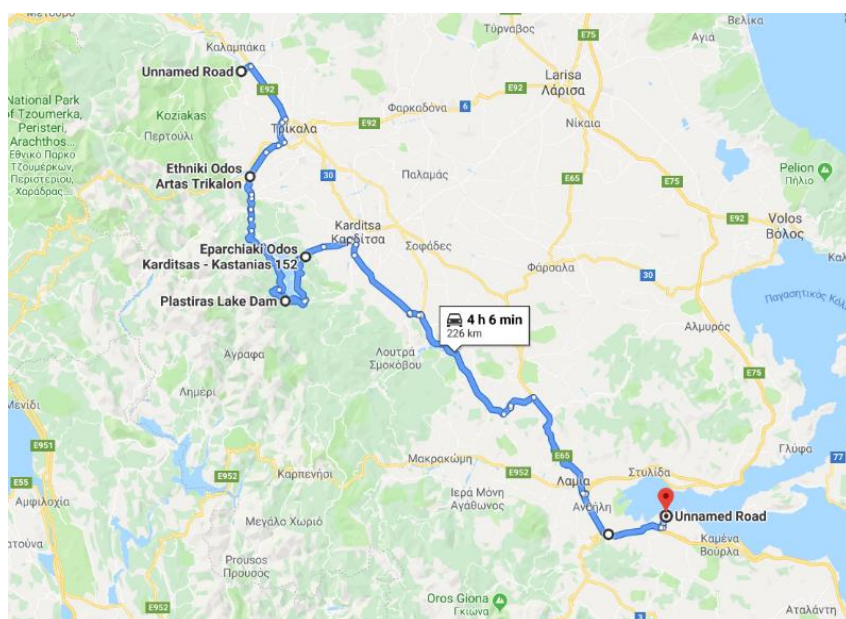
Peljali smo se do vsakega posebej, v notranjost pa smo pogledali samo v enem samostanu. Vstopnina je 3€.

Po drugi poti kot smo prišli smo se vrnili v Kalambako in potem v Sarakino. Vedno bolj je bilo vroče, zato smo počivali v senci. Po kosilu smo šli še na eno krožno vožnjo, potem pa spet na ležalnike v senco. Skratka, lenobno popoldne. Za večerjo smo se odločili obiskati taverno. Z natakarico sem se dogovorila, da nam pripravijo grške jedi in nismo bili razočarani. Jedli smo odlično pečeno meso na žaru, pomfri z njihovimi začimbami, grško solato in tri vrste kremnega sira. In seveda grški kruh – tanek, okrogle oblike, pečen na žaru. Za prste obliznit dobro. Vse skupaj smo zalivali z vinom in poplaknili s cibro (lastnik nas je podučil, da na tem koncu uzo imenujejo cibra). Plačali smo 49 €.

22. 7., 8. dan

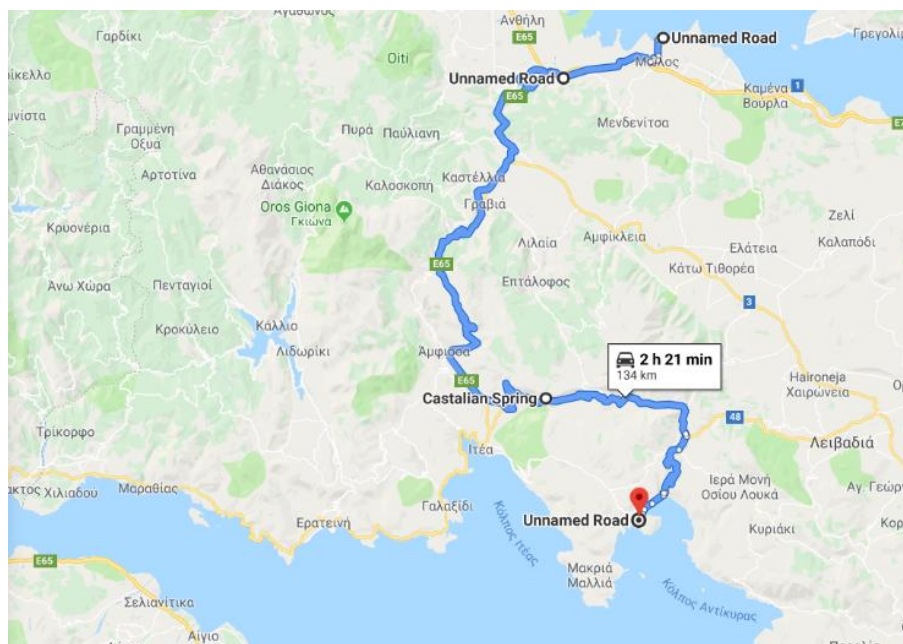

Kar je ostalo od večerje, smo pojedli za zajtrk, potem pa natočili vodo v AD in vse pospravili. V Trikali smo šli v trgovino, zmanjkalo je kruha. Potem pa sva zapravila 71 €. Ja, tako je to. Vidiš to, pa to in na koncu se nabere. Res je, imeli so uzo v akciji in zato sva jo kar nekaj steklenic nakupila za domov.

Potem pa proti Neohori. Do jezera se cesta vzpne na 850 m, v Neohori smo se ustavili [39.275727](#), [21.734534](#). V jezero ni dostopa, lahko pa bi prenočili, če bi bil večer (en AD je bil čez noč). Šli smo naprej. Cesta se je dvigala še naprej, šlo je do 1005 m. Precej hotelov in lokalov, veliko je propadlih objektov. Očitno je bilo tukaj veliko lokalnega turizma pred njihovim finančnim zlomom. Danes je precej zanemarjeno. Cesta je postala široka, skoraj preširoka. To smo potem opazili še na več krajih po Grčiji. Ponekod imajo nenormalno široke ceste, prometa pa skoraj ni.

Okoli jezera, v Mashato proti Karditsi, nato po c 30 in c 3 do Limie. Šli smo v Molos na plažo. Ves čas vožnje je bilo zelo vroče, nad 30 stopinj. V Molosu smo parkirali tik ob morju, [38.83289](#), [22.65328](#). Naše prvo kopanje v grškem morju, voda pa motna. Na gladini je plaval morska trava. Kljub temu smo zaplaval, potem pa se stuširali na obali. Ostanek dneva smo prebili v senci. Zvečer sta pripeljala še dva AD iz Moldavije.

23. 7., 9. dan

Ponoči se vedno ohladi, zato je spanje je dobro. Zjutraj pa se s prvimi sončnimi žarki začnejo oglašati škvržati. Smo se jih že kar malo navadili.

Iz Molosa smo se prestavili v Thermopolis, vrelec vroče žveplene vode [38.794004](#), [22.528449](#). Žal je okolica zelo zanemarjena, zapuščena, čeprav v bloku zraven stanujejo ljudje. Seveda sem šla v vodo. Prijetna izkušnja, v vročini greš v vročo vodo, ki smrdi po žveplu.

Nadaljevali smo v Delfi. Postajalo je vedno bolj vroče. Cesta se je dvigovalo, že spet smo bili na 700 m in več. To je področje oljk. Panorama odlična.

Delfi (Delphoi) je arheološko najdišče in sodobno mesto v Grčiji na jugozahodnem podnožju gore Parnas v dolini Fokida. Po mitu sega v klasično obdobje antične Grčije (510–323 pr. n. št.). Mesto Delfi naj bi določil Zevs, ko je skušal najti središče svoje "babice Zemlje" (Ge, Gea ali Gaja). Poslal je dva orla, ki sta letela od vzhodnih do zahodnih okončin in ko je pot orlov prečkala Delfe, sta našla omfalos ali popek Gaje.

Ime Delphoi prihaja iz istega korena kot δελφύς delphys, "maternica" in lahko namiguje na arhaično čaščenje Gaje. Apolon je povezan z območjem po pridevku "delfinski". Pridevek je povezan z delfini v Homerjevi Himni Apolonu (vrstica 400), ki pripoveduje legendo o tem, kako je Apolon prvič prišel v Delfe v obliki delfina in nosil kretske duhovnike na hrbtu.

Parkirali smo ob cesti, [38.48265, 22.505695](#), tako kot vsi ostali, drugega parkirišča ni. Imeli smo srečo, da ni bilo predaleč od vhoda. Vstopnina je 12 € na osebo, v ceni je ogled muzeja in arheoloških izkopanin. Najprej smo šli v muzej. Muzej je klimatiziran, kar je odlično vplivalo na naše počutje. Po ogledu smo šli v mesto, kar nas pa je zaradi vročine tako izmučilo, da smo potem šli do AD na hladno pivo (hladilnik je deloval brez napak). Milena je tam tudi ostala, mi trije pa smo šli še ogled starega mesta Delfi. Uro in pol smo hodili med »kamni«, sonce je žgalo, bilo pa je zanimivo. Amfiteater in stadion sta še v dokaj dobrem stanju.

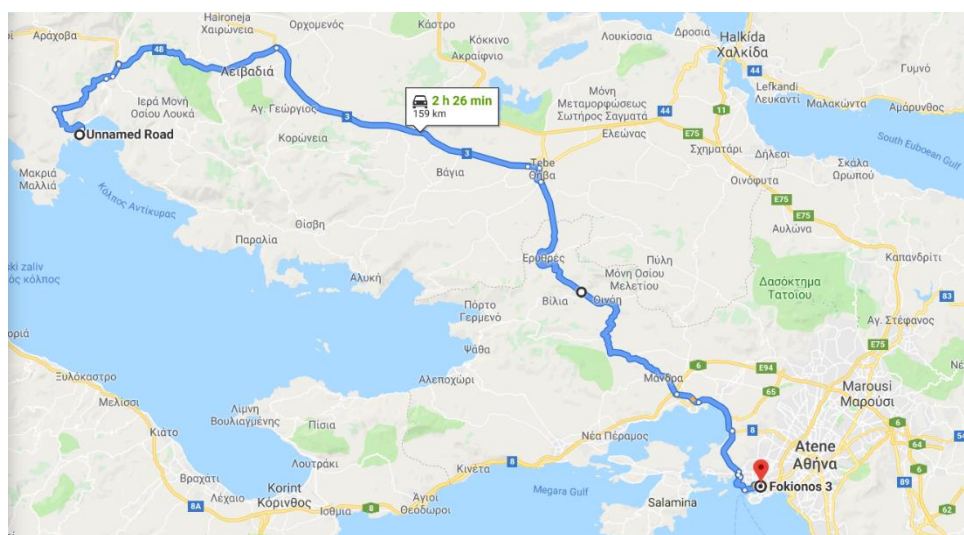
Iz Delfija smo nameravali v Arachovo, majhno mesto na višini čez 900 m. Vse ulice so zelo tesne, enosmerne, zato nismo ostali.

Ker je dan bil izredno vroč, mi pa utrujeni od vročine, je Branko na park4night poiskal plažo. Izbira se je pokazala za odlično. Parkirali smo ob cesti 3 m od morja, plaža peščena, voda pa kristalno čista [38.363602, 22.621099](#) (Antikira). Ostanek dneva smo preživeli v kopanju in sončenju.

24. 7., 10. dan

Spanje tik ob morju je bilo odlično. Prav tako tuš tik pred AD.

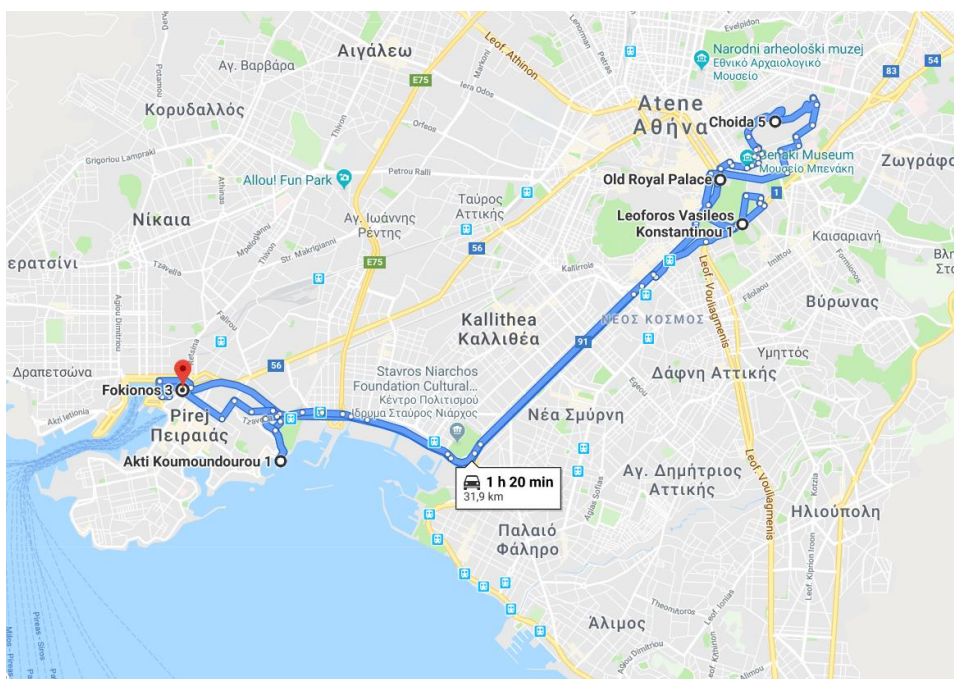
Na sporedu so bile Atene. Vmes smo dotočili čisto vodo na koordinatah [38.18172, 23.36999](#) na višini 465 m. Bolj smo se bližali glavnemu mestu, večja je postajala gneča. V centru je pravi kaos: avtomobili, motorji, pešci. Vse povprek se vozi, hodi. Kaj so že to prometna pravila?

Iskali smo parkirišče v Piraeusu (obrobje Aten, 10 km iz centra), ker pa smo zgrešili odcep, smo zapeljali na obalo 37.938211, 23.662237. Makadam parkirišče. Branko in Tone sta se s skuterjem odpeljala poiskat zgrešeno parkirišče, midve z Mileno pa sva počakali. Kmalu sta se vrnila in prestavili smo se tja.

Parkirišče Parkopolis, [37.947575](#), [23.645819](#), je ograjeno, blizu železniškega metroja, 15 € /24 h. Ko smo se parkirali, smo s skuterjem šli v Atene. Najprej do Akropole po informacije (trenutno je bila ura že pol osem in je bilo zaprto), nato na Lycabettus Hill [37.983770](#), [23.745978](#). Z njegovega vrha je 360° pogled na Atene. Prekrasno. Na koncu pa še na ogled menjave straže pred parlamentom [37.97540](#), [23.73579](#). Grki pa res naredijo spektakel. V bližini parlamenta je stadion Kallimarmaro [37.96957](#), [23.73952](#).

Panatenski stadion ali Kalimarmaro, lit. "lep marmor" je večnamenski stadion v Atenah v Grčiji. Ena glavnih zgodovinskih znamenitosti Aten, je edini stadion na svetu, zgrajen v celoti iz marmorja .

V temi smo vozili nazaj v Piraeus. Vožnja je bila kar težka, saj je ponoči vse drugače. Pa še maček nama je prišel pred kolo. K sreči nisva padla.

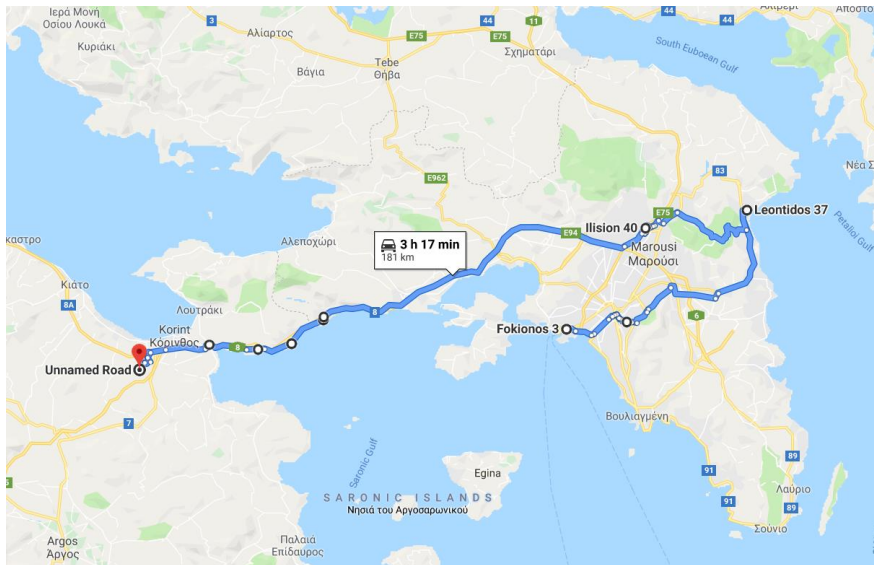

Označena pot je približek prevožene poti s skuterjem

25. 7., 11. dan

Po grškem času smo malo čez sedmo šli na ogled Akropole. Pred blagajno smo čakali v vrsti, da bo ura osem in da odprejo blagajno. Niti minute prej niso začeli delati. Medtem se je pripeljal kamion z vojaki. Vstopnina za ogled Akropole je 20 €.

Ker smo bili takoj po odprtju tam, smo lahko v miru vse poslikali in si ogledali dvigovanje zastave na vrhu. Ko so vojaki dvignili zastavo, so še zapeli himno, potem pa odkorakali. Cela predstava je vredna ogleda. Po eni uri pa so začele prihajati množice ljudi, nastala je nepopisna gneča. Mi smo Akropolo zapustili, z Brankom pa sva se še povzpela na majhen hribček, od koder je lep pogled na Akropolo.

Na parkirišču je bilo noro, avtobusi, avtomobili, skuter se je tukaj izkazal za zelo dobro izbiro. Nekaj AD je bilo parkiranih čez noč in šla sem vprašati Belgijca, koliko sta plačala. 40 €. Potem sem šla še do nekoga, ki je očitno nadziral parkirišče (kot je izgledalo, je v službi prestižne restavracije poleg) in on je rekel 20 €. Zdaj pa razumi Grke!

Atenska Akropola je starodavna citadela na visoki pečini nad mestom Atene z ostanki več antičnih zgradb velikega arhitekturnega in zgodovinskega pomena, najbolj znan pa je Partenon. Beseda akropolis izvira iz grške besede ἄκρον (akron, "rob, okončina") in πόλις (polis, "mesto"). Čeprav so v Grčiji številne druge akropole, je atenska splošno znana kot Akropola brez dodatne oznake. Dokazano je, da je bil hrib poseljen že v 4. tisočletju pred našim štetjem. Partenon in druge stavbe so bile hudo poškodovane leta 1687 med obleganjem Benečanov v morejski vojni, ko so Partenon uporabljali za shranjevanje smodnika in ga je zadela topovska krogla. Akropola je bila 26. marca 2007 uradno razglašena kot vrhunski spomenik in je na seznamu evropske kulturne dediščine spomenikov. Od leta 1987 je na seznamu Unescove svetovne dediščine.

Akropola je res nekaj posebnega. Center Aten. Toda, še enkrat – bodite med prvimi, potem ljudje skoraj hodijo drug po drugem.

Vrnili smo se k AD, pospravili, dotočili čisto vodo in šli do Maratonskega polja [38.116606, 23.977688](#).

Na Maratonskem polju je leta 490 pr. n. št. v času grško-perzijskih vojn potekala bitka med Grki in Perzijci. Grki so premagali Perzijce. Prva kopenska zmaga Grkov nad Perzijci je bil hkrati tudi prvi perzijski poraz po dolгих desetletjih nepremagljivosti. Ker so mnoga podjarmljena ljudstva videla, da Perzijci niso nepremagljivi, so začela lastne boje za neodvisnost. To je prisililo Perzijce, da so za nekaj let prenehali osvajati nove dežele, ampak so se osredotočili na zatrtje notranjepolitičnih težav. Ta bitka ni bila odločilna v grško-perzijskih vojnah, je pa bila ena najpomembnejših, saj je pokazala, da lahko maloštevilni, a skupaj delujoči Grki, premagajo tudi številčne tuje sovražnike.

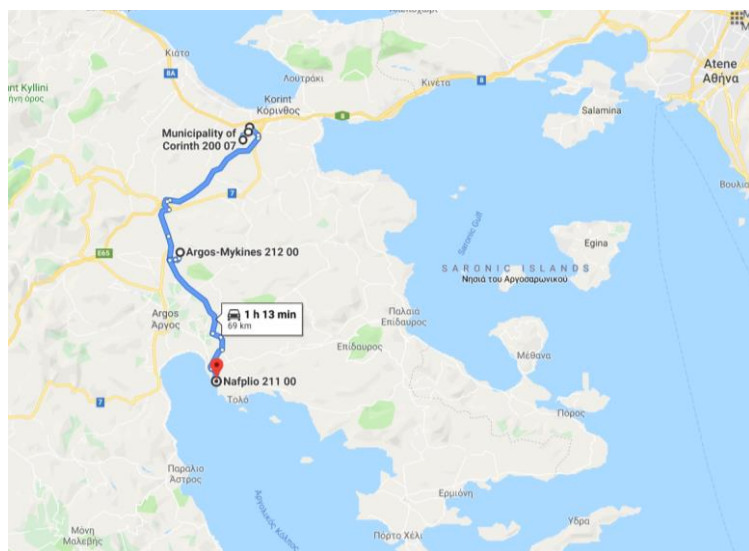
Kako izgleda to polje danes?

Ograjena manjša površina, okoli pozidano. Na sredini je večja gomila, ta naj bi bila grob padlih vojakov in en kip vojaka. Slabo pokošeno, deluje zanemarjeno. Pobirajo vstopnino, 6 € (za 65+ 3 €). Resnica pa je, da je gospa na blagajni bila malo zmedena in je nas vprašala, katero vstopnino naj nam zaračuna.

Manj kot pol ure smo potrebovali za sprehod po polju, potem pa smo nameravali do Maraton Lake, da bi tam ostali čez noč. Pa do jezera ni dostopa, samo s ceste se ga vidi. Tudi naslednja izbrana točka se ni izkazalo za dobro. Gremo naprej proti Korintu. Da bi se izognili Atenam, smo šli na AC. Del ceste mimo Aten je neplačljiv, potem pa smo plačali 2,80 € in kar kmalu je bila še ena cestninska postaja, še 5,40 €. Zdaj pa dovolj – v Kineti gremo na lokalno cesto, ki je vzporedna s AC. Po prečkanju Korintskega predora smo seveda ustavili in si dobro prebrali informacijske table o izkopu kanala.

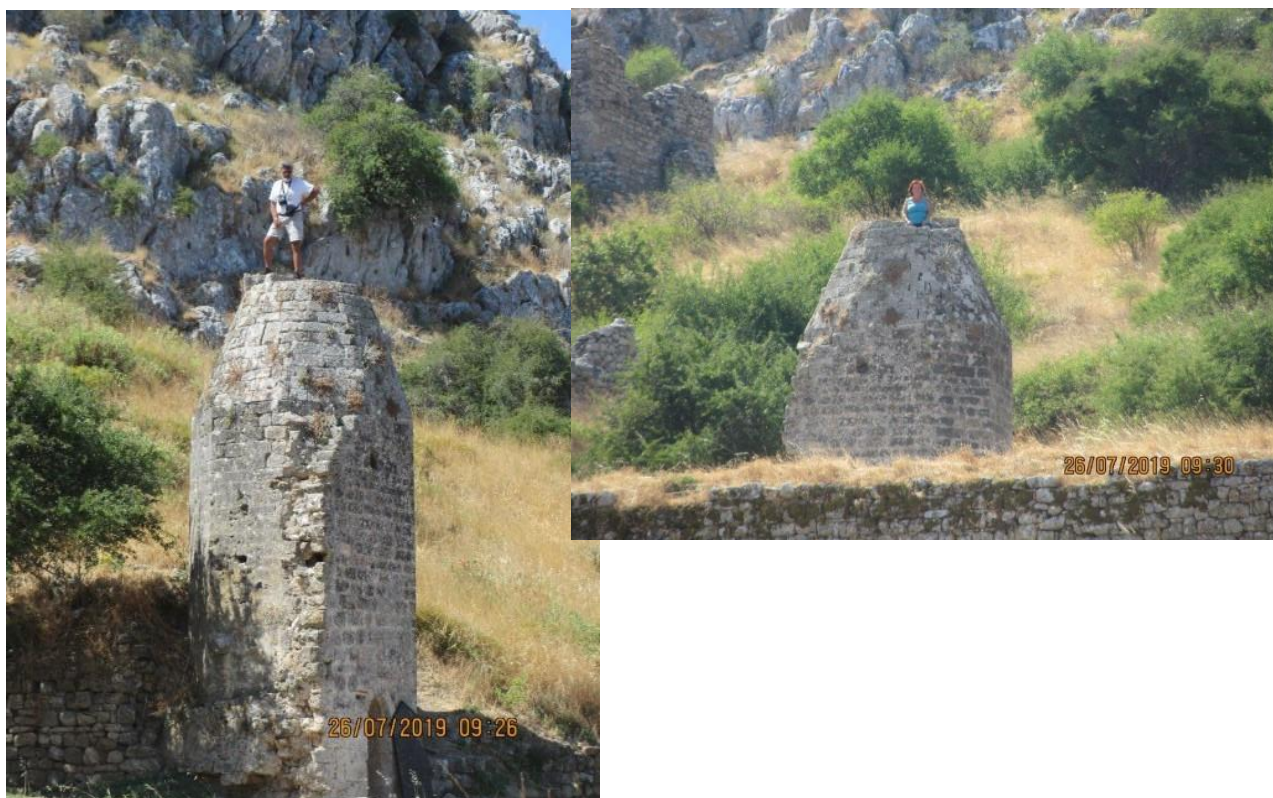
Za nočitev je Branko izbral Citadelo Akrokorinthos na hribu [37.8899, 22.8682](#). Cesta je dovolj široka, vzpon pa je poplačan s čudovitim pogledom v dolino. Prespali smo v družbi še enega AD iz Nemčije.

26. 7., 12. dan

Akrokorinthos (Visoki Korint) je ime impresivnega, 575 m visokega skalnega griča na, ki dominira na širšem območju. V antičnih časih in srednjem veku je hrib služil kot akropola mesta Korint , s katerim so ga povezovali bedemi. Od Akrokorinthosa so dolga obzidja vodila po mestu vse do Lechaiona, pristanišča v Korinskem zalivu. Akrokorinthos prevladuje na edini zemlji, ki povezuje cesto s Peloponezom, in zaradi tega so ga že od rimskih časov vsi naslednji okupatorji znova okrepili in na njem pustili svoj pečat: Bizantinci , križarji , Benečani in Turki .

Po zajtrku smo se povzpeli na utrdbo na vrhu hriba. Pot je kamnita, zato je priporočljiva dobra obutev, nikakor pa ne sandali. Vse smo prehodili, pogledali v vsak kot. Na povratku pa smo že srečevali turiste, ki so množično prihajali. Celo avtobus iz Španije. Vstopnine ni.

Spustili smo se v dolino, kilometer in pol niže je ob cesti pipa s pitno vodo [37.900764, 22.877463](#).

500 m naprej je še eno veliko najdišče – bivališče Korinčanov, Ancient Corinth. Ker je bilo zelo vroče, vse pa se odlično vidi skozi ograjo, nismo šli noter. Sta pa Branko in Tone

uporabila WC na P ([37.907612, 22.879956](#)) za izpraznitev kasete (WC [37.907293, 22.879969](#)).

Od tam pa v Mikines, arheološko najdišče Mykena, [37.730652, 22.754283](#).

Mikene so arheološko najdišče v Grčiji okoli 90 km jugozahodno od Aten na severovzhodnem delu polotoka Peloponeza. Z vrha hriba, na katerem stoji palača, sta vidna Argoški in Saronski zaliv. Mikenska akropola, ki z višine nadzira okoliška območja in ravnico, je bila zgrajena na točki, s katere je bil pogled na vse glavne povezovalne poti, ki vodijo po Peloponezu in proti celinski Grčiji. Mogočna utrdba je bila dom kraljeve rodbine in ljudstva Atridov. V drugem tisočletju pr. n. št. so bile Mikene eno glavnih središč grške civilizacije, vojaška utrdba, s katere so vladali velikemu delu južne Grčije. Obdobje grške zgodovine od okoli 1600 pr. n. št. do okoli 1100 pr. n. št. je mikenska doba ali obdobje mikenske civilizacije.

Prišli smo v največji vročini, pa še turistov je bilo polno. Eno uro smo počivali, potem pa šli na ogled (vstopnina 12 €). Na koncu smo bili razočarani. Vse, kar vidiš, so razvaline, samo vhod (levja vrata) so vredna ogleda. Napisi na informacijskih tablah so zbledeli. Ja, pa muzej imajo, ki pa je za pogledat. Da ne bo izpadlo napačno: pišem to, kar sem občutila. Če je zame razočaranje, je nekomu drugemu mogoče zanimivo.

Po vsej tej vročini (ob petih popoldan je še vedno 35,7 stopinj) se prileže malo osvežitve v morju, zato je Branko poiskal najbližjo plažo. Dobro je izbral. Dolga plaža, ne prepolna, že nekaj AD (tudi Slovenci), nekaj domačinov. Našli smo odličen prostor tik ob vodi in se sprostiti. [37.54699, 22.81952](#)

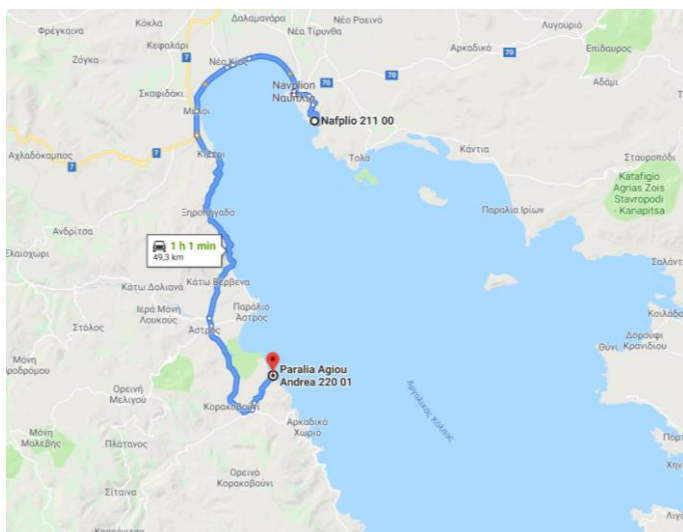
27. 7., 13. dan

Napovedal se je še en sončen, vroč dan. Zjutraj se nam ni mudilo, imeli smo zajtrk na prostem, se šli kopat, nato pa se odločili, da ostanemo. Tako smo dopoldan preživeli v kopanju in branju. Branko in Tone sta se odpeljala v mesto Navplion po kruh in zelenjavo.

Zvečer smo šli vsi štirje na ogled mesta. Lepo mesto, zelo turistično.

Mesto je bilo pomembno pristanišče, ki so ga imele v posesti kraljeve družine v srednjem veku kot del gospostva Argos in Navplija, sprva plemiška družina de la Roche po četrti križarski vojni pred zavzetjem Beneške republike in Otomanskega imperija. Mesto je bilo prestolnica prve grške republike in Kraljevine Grčije od začetka grške revolucije leta 1821 do leta 1834. Navplij je glavno mesto regionalne enote Argolida.

28. 7., 14. dan

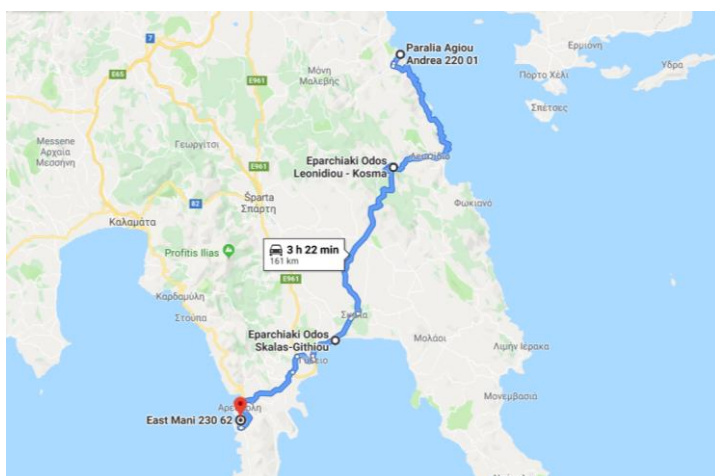
Čiščenje AD, pospravljanje, oprema AD s čisto vodi in praznjenje kasete in že gremo naprej. Približno 50 km do nove plaže Paralia Agia Andreon [37.371399](#), [22.7829](#).

Majhno pristanišče za čolne, restavracija, pipa s pitno vodo. Čisto, pitno vodo v Grčiji sploh ni problem dobiti. Povsod vidiš pipe, skoraj na vseh plažah pa so tuši. Morje je čisto in toplo.

Popoldan je začel močnejše pihati veter, nastali so valovi, kar pa so izkoristili deskarji. Sama sem se povzpela na hribček, na vrhu katerega je majhna cerkvica. Hribček je ravno dovolj visok, da je razgled na oljke in morje osupljivo lep.

Ostanek dneva smo počivali, brali, lenarili.

29. 7., 15. dan

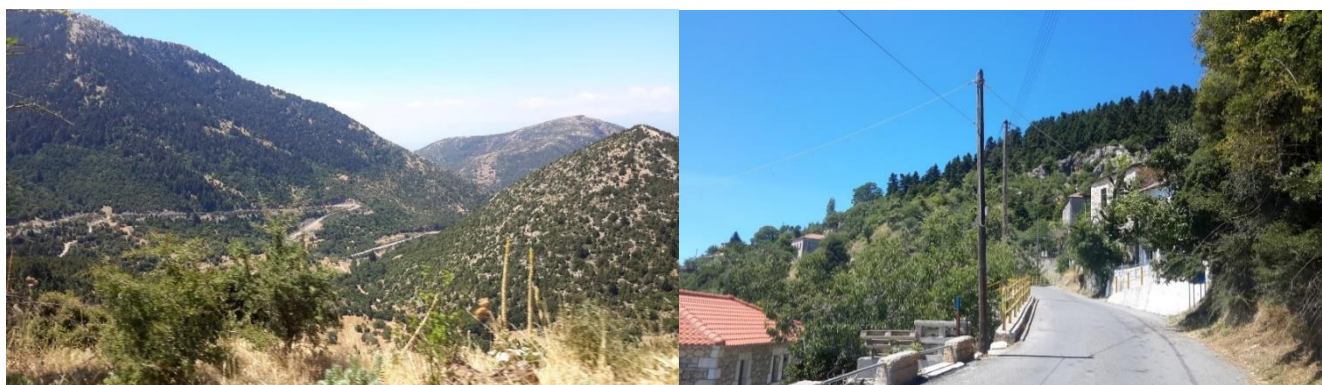

Smer: Leonidio – samostan Elonis – Skala – Spileon Diroy

V gorah oz. bolje v hribu na višini 523 m je samostan Manastery Elonis [37.14622, 22.76458](#). Šli smo na ogled. Zelo lep, vse čisto, rože v loncih, majhna cerkvica. Z glavne ceste je še 100 m. Ko smo pripeljali, je ena od branjev, ki imajo stojnice z medom in čaji, svetovala, da naj raje takoj obrnemo. Kasneje bo to težje, ker bo več avtomobilov. Branko in Tone sta nasvet ubogala in izkazalo se je za dobro. Po ogledu smo pri isti branjevi nakupili med različnih okusov (timijan, pomaranča, rožiči) in šli naprej.

Cesta Leonidio – Geraki je ovinkasta, panoramska, dovolj široka za brezskrbno srečevanje z nasprotnimi vozači. Najvišja točka je na 1200 m višine. Pripeljali smo v vasico Kosmos. Kot da si zapeljal v gostilno. Cesta pelje med cerkvijo in vaškimi gostilnami, polno miz je postavljenih zunaj, veliko je ljudi in kar malo čudno je, ker dobiš občutek, da si izgubil cesto. Za ovinkom, ko je konec vasi, je že bolje.

Povsod je enako: cesta pred in za krajem je široka, skozi kraj oz. vas pa je vse na tesno.

Ko smo s hribov prišli spet do morja, smo opazili znak za P tudi za AD in zapeljali z glavne ceste. Približno 1 km je do morja, tam pa je manjša luka za čolne, obala s tušem in manjša taverna. Takoj je prišel lastnik in nam pokazal, da smo dobrodošli. V senci smo pojedli juho, potem pa v taverni še spili pivo. Trinisa [36.80053, 22.61878](#)

Temperatura zraka narašča, 37°, mi pa med vožnjo opazujemo plaže. Lepe so, brez gneče.

Na eni od njih, v bližini Githio, smo se ustavili. Mivka na plaži, voda kristalno čista, nasedla ladja že čisto rjasta. Mivka je bila tako pregreta, da nisi mogel hoditi bos, preveč je peklo v podplate. Nismo ostali.

Prišli smo do jame Diroy [36.637984, 22.380088](#). Šla sem do blagajne po informacije. Izvedela sem, da je boljše priti naslednji dan takoj ob devetih, ker je ta dan visok nivo vode. V bližini je plaža, kamor smo se odpeljali [36.642012, 22.383478](#). Krasen prostor, spet prva vrsta. Samo valovi so precej visoki, zato nihče ne plava. Samo namaka. Večer smo preživeli ob AD, pili šampanjec, vino, jedli in uživali.

30. 7., 16. dan

Valovi ne poenjajo.

Zajtrk ob sedmih, potem pa sledi priprava na odhod s skuterjem na ogled jame. Vse je bilo pripravljeno, Tone je že vžgal motor, Branku pa je zatajil. Dogovor: Tone naj odpelje Mileno in se vrne po mene. Branko pač ne bo šel, ampak bo poskusil najti in odpraviti napako. Ko pa je Tone odpeljal, se je Branko spomnil, da lahko vžge na nožni pogon. In tako je bilo.

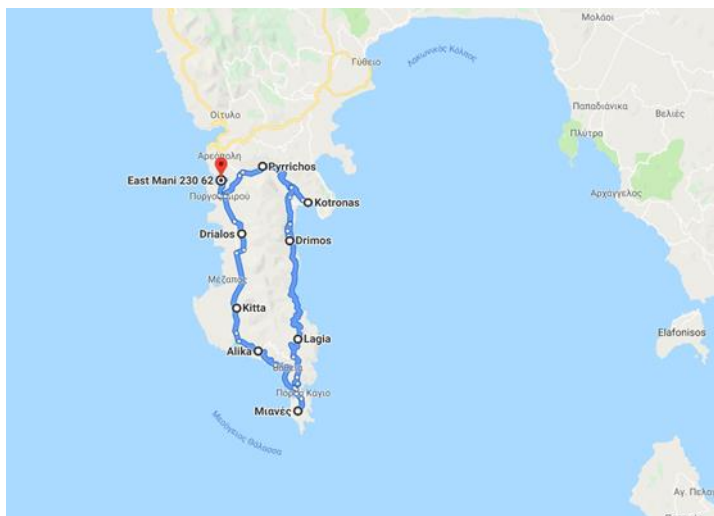
Vstopnina v jamo je 13 € po osebi. Od blagajne do vhoda je še 300 m, tam je tudi parkirišče za avtomobile.

Na vhodu v jamo ti takoj nataknejo rešilni jopič, usedeš se v čoln in pustolovščina se začne. Potopiš se v globino jame. Čoln tiho drsi po vodi (krmari ga uslužbenec), mi pa občudujemo kraško jamo. Strop je ponekod tako nizko, da se moraš čisto skloniti. Vsa jama je v vodi.

Jamo so odkrili leta 1900. Danes je za turiste odprte 1600 m (tako dolga je pot s čolnom), cela jama pa je dolga skoraj 15 km. Zadnjih 300 m greš peš, izhod iz jame je tik nad morjem s pogledom na plažo, kjer imamo AD.

Po tej čudoviti izkušnji smo šli še na raziskovanje: krožna vožnja Pirrihos – Kotronas – Drimas – Lagia – Mianes – Aliká – Kita – Drialas – naša plaža.

Cela pot je izredno panoramska. Pokrajina je ožgana od sonca. Hiše kamnite, veliko je praznih, porušениh, veliko pa je tudi novih. Opazili smo posebno gradnjo: kvadratni stolpi z malimi okni in terase pokrite s kamni – vse zato, da se notranjost ne pregreva.

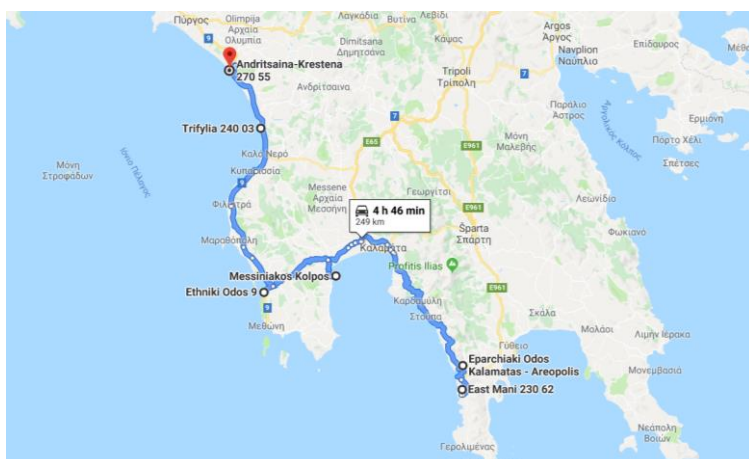
Videli smo tudi veliko majhnih, lepih plaž. Nikjer pa ni pretirano veliko ljudi.

Sredi popoldneva smo se vrnili in ostanek dneva zapravili v počivanju. Valovi pa ne pojenjajo.

31. 7., 17. dan

Sveže, prijetno jutro. Šest zjutraj je. Takoj, ko pa se pokažejo prvi sončni žarki, postane vroče.

Po zajtrku smo pospravili in šli naprej. Peljali smo po panoramski cesti Areopoli – Kalamata. Ob cesti [36.70837](#), [22.38622](#) smo dotočili čisto vodo. V Kalamati smo dotočili gorivo, potem pa je bilo treba poskrbeti še za hladilnik. Grške trgovine so male, hrana pa je dražja od naše (1 kg paradižnika stane 2 € ali celo še več). Edino Lidl je na našem nivoju, zato smo vedno poiskali to trgovino (1 kg paradižnika = 1,25 €) Samo za primer.

Potem smo šli pogledat obalo v Petalidiju. Obala je sicer v redu, toda mi smo se že razvadili. Avto mora biti poleg plaže! Gremo naprej. Po cesti 82 do Pilosa. Pilos je manjše turistično mesto. P v centru [36.914564](#), [21.696953](#) tik ob vodi in manjši luki. Pojedli smo kosilo in spet naprej. Mogoče bo pa Elea boljša. [37.369598](#), [21.686899](#) – dolga peščena plaža, P v senci, ljudje so kampirali (čeprav ni kamp), če si ob AD morja ne vidiš, povsod polno mivke ... ni nam všeč. Po pravici povedano – izgledalo je bolj po cigansko. Odločitev je bila enotna, da iščemo naprej. Pristali smo v Kato Samiko [37.53078](#), [21.57720](#) ob morju. Mivka, dolga plaža, na prostem, svobodaaaa. Odlično. Ostanemo.

Temperatura zraka pa se je v teh krajih malo spustila.

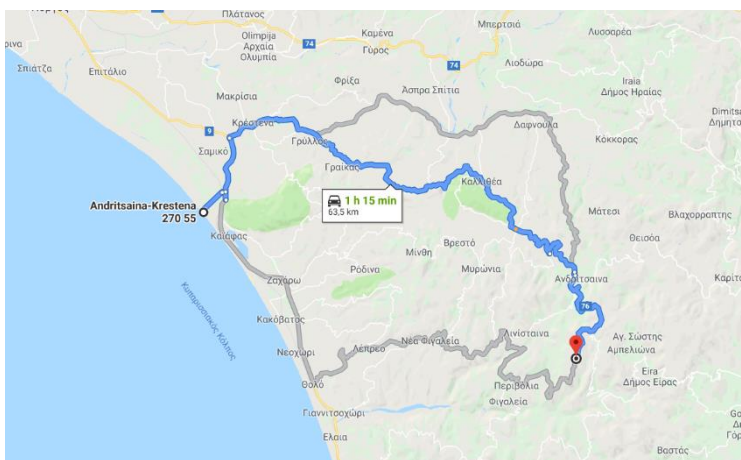

1.8., 18. dan

Čas za izlet s skuterjem. Gremo do templja Apollonia.

V eno smer je 64 km. Vozili smo po hribih. Na višini 1180 m je tempelj Bassai [37.429665](#), [21.900909](#).

Čeprav je ta tempelj geografsko oddaljen od večjih polj antične Grčije, je zaradi številnih nenavadnih značilnosti eden najbolj preučenih starogrških templjev. Bassae je bilo prvo grško mesto, ki je bilo vpisano na seznam svetovne dediščine (1986). Njegova konstrukcija je postavljena med letom 450 pred našim štetjem in 400 pr. Tempelj je bil posvečen Apollo Epikourios ("pomočnik Apolona"). Domnevno naj bi ga zasnoval Iktinos, arhitekt v Atenah Partenona. Tempelj je poravnat sever-jug, v nasprotju z večino grških templjev, ki so poravnani vzhod-zahod; glavni vhod je s severa. To je bilo potrebno zaradi omejenega prostora na strmih pobočjih gore. Za premagovanje te omejitve so bila na templju postavljena vrata, ki bi morda lahko pustila svetlobo, da bi osvetlila kultni kip.

Tempelj je sorazmerno skromne velikosti, njegov stilobat je meril 38,3 x 14,5 metra in vsebuje dorski peristil s šestimi do petnajstimi stebri (heksastil). Streha je pustila osrednji prostor odprt za sprejem svetlobe in zraka. Tempelj je bil zgrajen v celoti iz sivega arkadskega apnenca.

Tempelj je cel pokrit, da ga obvarujejo vremenskih vplivov.

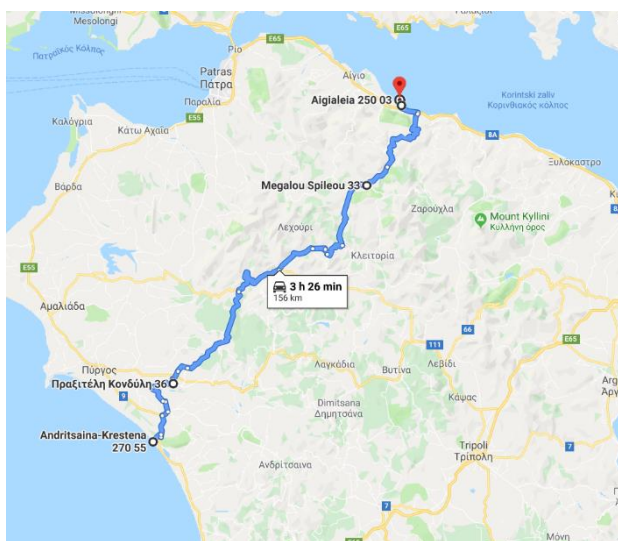

Nazaj grede smo se ustavili v vaški gostilni, da se odžejamo, gostilničarka pa nam je postregla še z prigrizkom: sir in kumarice. Oboje narezano na koščke in začinjeno. Prav pasalo je.

Cela krožna vožnja je bila dolga 130 km, prevozili pa smo kraje Zaharo – Petralona – Dragagi – Bassai (Vasses) – Konfpoulo – Platiana – Kresterna.

Po takšni vožnji je skok v morje bil pika na i. Sicer so bili valovi, vendar na tleh je mivka, zato je lažje. Na plaži je bar, imajo tuš in pipo s čisto vodo, zato je Branko takoj poskrbel za oskrbo AD. Sledil je počitek, dan pa smo zaključili ob dobri hrani in vinu. Ter načrtovanju naslednjega dne.

2. 8., 19. dan

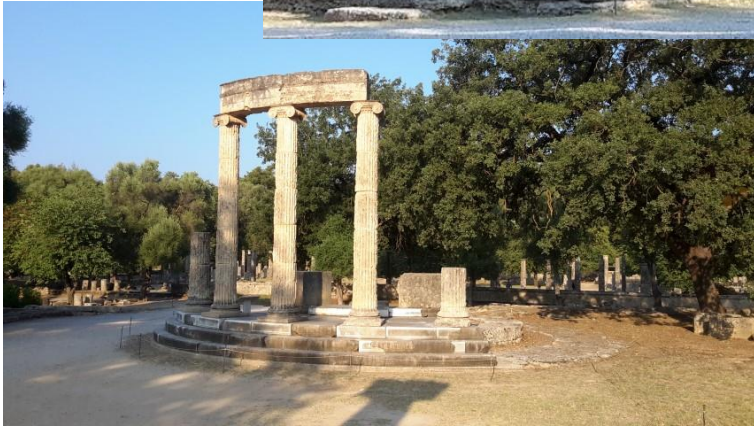

Po dogovoru prejšnjega večera smo ob sedmih že bili na vožnji proti Olympiji.

Olimpija (grško : Ὀλυμπία) je majhno mesto v mestu Elis na polotoku Peloponez v Grčiji , ki je znano po bližnjem istoimenskem arheološkem najdišču, ki je bilo večje panhelensko versko svetišče antične Grčije, kjer so potekale starodavne olimpijske igre. Olimpijske igre so potekale vsaka štiri leta po vsej klasični antiki, od 8. stoletja pred našim štetjem do 4. stoletja našega štetja.

Na arheološkem najdišču je bilo več kot 70 pomembnih stavb in ruševine mnogih od njih so preživele, čeprav glavni Zeusov tempelj živi samo kot kamni na tleh. Mesto je velika turistična atrakcija, ima dva muzeja, enega, ki je posvečen starodavnim in sodobnim igram.

Parkirali smo na manjšem parkirišču [37.641732, 21.625118](#). Najprej nismo vedeli, ali smemo tukaj parkirati, malo sem spraševala naokoli in dobila odgovor, da ne bo problema. Ko smo odhajali, smo videli večje parkirišče za avtobuse in osebna vozila [37.644558, 21.627086](#). Z našega P je približno 300 m peš do izkopanin. Vstopnina je 12 €, vključuje pa vstop v dva muzeja in na področje arheoloških izkopanin. Odločitev, da bomo zgodnji, je bila prava. Bili smo med prvimi in v miru smo si lahko vse pogledali in poslikali. Tudi prostor, kjer prižgejo olimpijski ogenj. Potem pa so začele prihajati množice ljudi in prostor je postala »mravljišče«.

Iz Olimpije smo peljali po zelo lepi pokrajini, gorati, na 1185 m smo prišli. Cesta je pretirano široka, panoramska, prometa ni. Aroania, Drimos. Veliko ovc, cesta je polna njihovih iztrebkov. Videla sva celo divje prašiče.

Cilj je bilo mesto Kalavrita, kjer je končna postaja ozkotirne železnice (začne se v Diakoptiju). Ravno, ko smo se pripeljali, je vlak odpeljal. Na info sem izvedela, da je bil ta dan to zadnji vlak, zato smo nadaljevali v Diakopto.

Kalavrita, P železnica [38.034302, 22.110500](#)

Diakopto, P železnica [38.191417, 22.198249](#)

Takoj smo šli na postajo in kupili vozovnico za vlak. 19 € povratna. Ob 9.05 iz Diakopta in 10.27 iz Kakavrita nazaj.

Ko smo to uredili, smo šli čez cesto na malico. Sulvaki 1,50 €, riž z gobami 3 €, pivo 2,50 €. Najprej pa so nam postregli vodo z ledom. Ko smo to popili, so nam prinesli še drugo.

Po malici pa na obalo, ni daleč, približno kilometer. [38.201900, 22.193501](#)

Krasen prostor, čista voda, prva vrsta, skoraj sami. Še dva AD in en Grk z osebnim avtom. Popoln užitek.

3. 8., 20. dan

Odhod vlaka naj bi bil ob 9,05, pa ni bilo tako. Zamude je bilo 6 minut. Je pa bila vožnja prijetna, vlak čist, vožnja skozi sotesko Vouraikos Gorge pa osupljivo lepa.

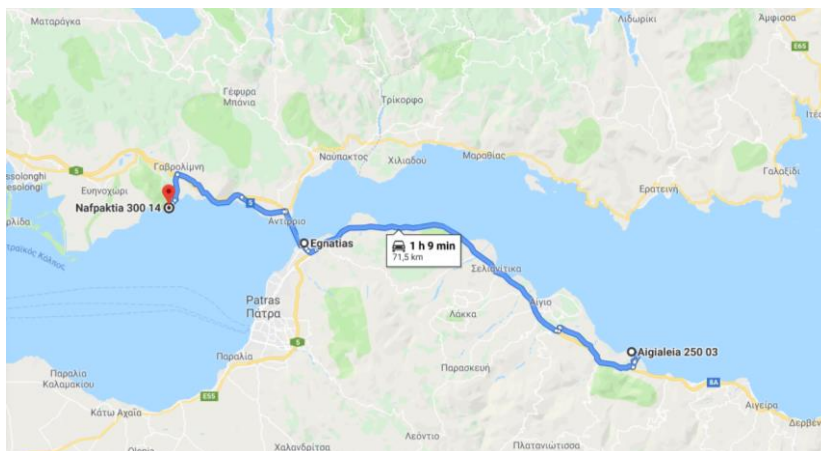
V Diakopto smo se vrnili nekaj pred dvanajsto in se napotili v isti lokal čez cesto kot prejšnji dan. Spet na malico. Ampak zdaj je pa nastal problem. Kuhar še ni začel delati. Naj bi ob dvanajstih, ura je bila že čez, kuharja pa od nikoder. Tako smo spili samo pivo, še prej smo dobili obvezno vodo z ledom, kasneje pa še slane prigrizke.

Še kratek sprehod po mestecu, postanek v pekarni z namenom malo pogledati, kaj ponujajo, potem pa sem kupila nekaj njihovih tradicionalnih sladice. Vse so na osnovi baklave, pretirano sladke.

Potem pa nazaj k AD. Veter, ki je pihal, ni bil premočan. Tone je odprl tendo, Branko je skočil v morje, jaz pa sem delala malico. V tem pa je nekaj zaropotalo – nenaden piš vetra je vrgel tendo čez avto. Seveda jo je iztrgal iz avta.

Kaj zdaj? Nič, v akcijo. Grk, ki je v naši bližini kampiral z osebnim avtom, je videl in takoj prišel z raznim orodjem, jaz sem šla k hiši čez cesto prosit za lestev in potem sta Branko in Tone tri ure popravljala. In popravila. In to zelo dobro. Od veselja smo spili malo več uze kot bi drugače, Milena pa je pripravila večerjo.

4. 8., 21. dan

Dan smo začeli z zajtrkom na prostem, ko smo vse pospravili, pa smo se še malo peljali s skuterjem naokrog in še enkrat v isti lokal ob žel. postaji.

Potem pa spet z AD na cesto. Smer – Patra. Ker smo vozili po lokalni cesti, nas je navigacija vodila malo po svoje, sem in tja, na koncu je Branko vozil po občutku.

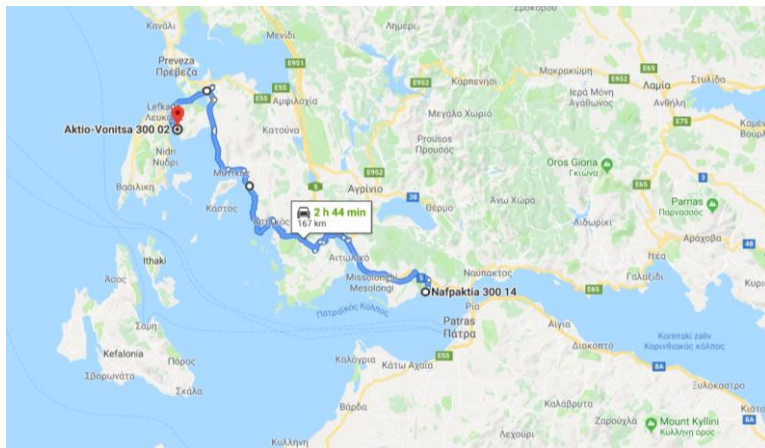
Prišli smo v Rio, kjer je most za na celino, mi smo šli s trajektom (11 €). Pred vkrcanjem sta Branko in Tone izpraznila kaseto v javnem WC [38.308965, 21.77903](#). Vkrcaje na trajekt: [38.309150, 21.785599](#). Lepa vožnja s pogledom na most. Zapustili smo Poloponez.

Po izkrcaju smo imeli še nekaj kilometrov do Kato Vassiliki [38.34328](#), [21.61687](#). Zelo lep zaliv pod skalnato goro. Z eno napako: morje je na eno stran nanese črne naplavine. To ljudi ni motilo pri kopanju, vizualno pa ni ravno lepo. Prespimo.

5. 8., 22. dan

Zjutraj je bilo na plaži še več naplavin kot zvečer. Črne kot nafta. Škoda, ker 2 m od obale pa je voda čista. Mi smo pospravili, nato pa se odpeljali proti Lefkadi. Ob obali: Mesolongi – Neohori – Astakos – Mitikas – Vanitsa. Lepa panoramska cesta. Vsake toliko smo videli lepe plaže in na eni od njih smo ustavili. Izredno bistra voda, malo hladnejša kot drugje in zato osvežujoča. Pol ure kopanja in že nadaljujemo.

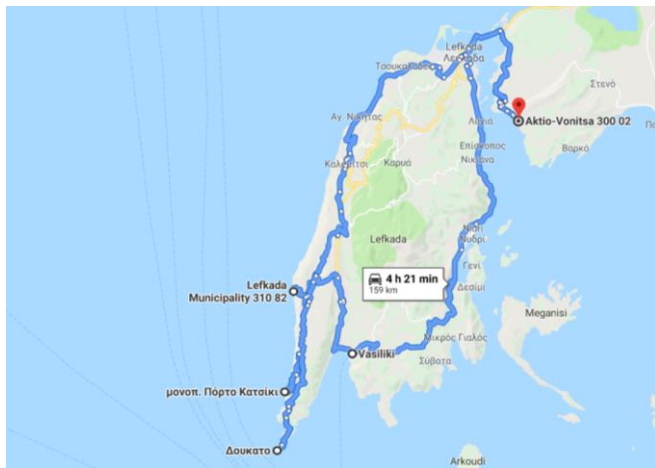
Pred Lefkado je bila kolona stoječih avtomobilov, ki se je zelo počasi premikala naprej. Branko je zavil levo, Tonetu pa rekel: vozi za mano. Čez deset kilometrov smo prišli do plaže [38.786514, 20.754054](#). Lep zalivček. Majhen bar, lastnik je takoj rekel, da ni problem, da ostanemo, nekdo pa je pritekel s plaže umakniti svoj avto, da smo se mi lahko sparkirali. Lepa dobrodošlica.

Popoldan smo namenili kopanju in počitku.

6. 8., 23. dan

Ta dan smo šli s skuterjem na Lefkado.

Da gremo z motorjem, se je pokazalo za pravilno odločitev, saj je otok cel gorat, do najlepših plaž na zahodni strani pa vodi strma in ovinkasta cesta. Tu sta dve najznamenitejši plaži: Gialos in Porto Katsiki.

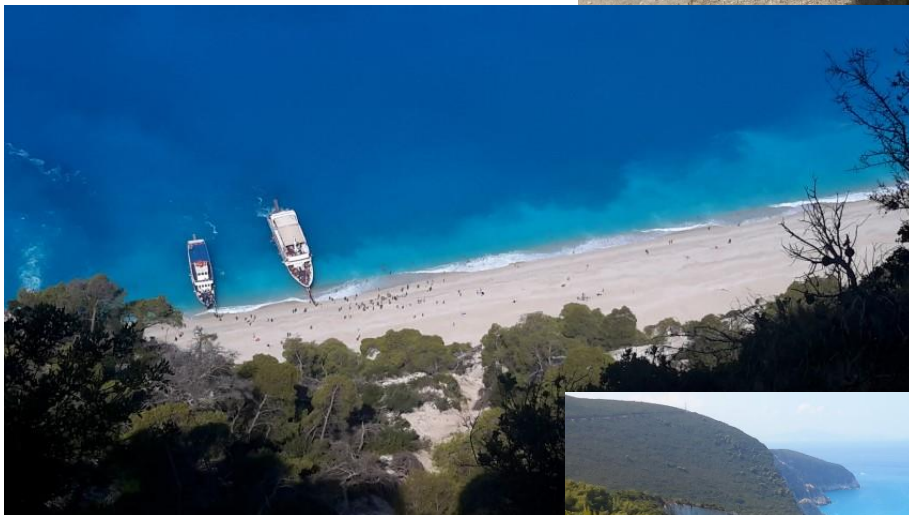
Do Gialosa vodi zelo strma in ovinkasta cesta. Zadnji 1,5 km je nov. Zame je ta cesta adrenalinska. Vse je dobro, dokler ti ne pride kdo nasproti. Na plaži smo srečali slovensko družino z 7-metrskim AD, »saj je šlo, samo žena je malo ...« so besede voznika.

No, na nas plaža ni naredila nekega posebnega vtisa ([38.671053](#), [20.557065](#)). Plaža Porto Katsiki [38.602920](#), [20.549383](#) je veliko lepša, ampak (spet ta ampak!) polna turistov. Tako polna, da so skoraj hodili en po drugem, na plaži pa ležali dobesedno en poleg drugega. Parkirali so že kilometer višje, potem pa tovorili vso prtljago na plažo. Verjamem, da je takšna gneča samo julija in avgusta in da mora biti izven sezone veliko boljše in lepše. Parkirišče je plačljivo, za AD 25 € (prebrala na ceniku).

Tretji postanek je bil pri svetilniku Donketa Leykada [38.563061](#), [20.542855](#). Cesta je odlična, pogled s svetilnika na morje pa prav tako. Kar nekaj obiskovalcev je bilo še poleg nas.

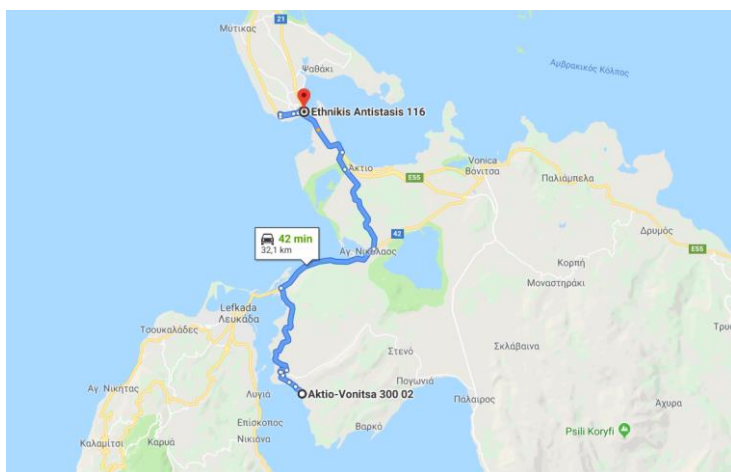
Nazaj do Kamilio in potem na cesto za Vassiliki. Vassiliki je turistično mesto, polno Srbov, Romunov, Italijanov, nekaj je celo Slovencev. Polno je lokalov, restavracij, ponudbe hitre hrane. Želodec se je oglašal, zato smo šli na malico, potem pa proti mestu Lefkada in na celino. Po 170 km vožnje smo se vrnili v »naš« zaliv in se vsi pregreti šli skopat v morje.

Po večerji smo postavili stole dva metra od obale in občudovali večerno nebo, lesketajočo morsko gladino, ko kar naenkrat pride tik ob vodi mimo nas lisica. Kot da je sama. Branko je v navdušenju, da jo vidi v živo tako blizu, šel proti njej. Seveda je zbežala. Obisk lisice je bil še en kamenček v mozaiku lepih doživetij.

7. 8., 24. dan

Nov kamenček v mozaik pa so zjutraj prispevali prašiči, ki so prišli na obalo. Kar velika družina.

Poleg prašičem smo se pri odhodu morali izogibati še kravam in kozam – vsi so na cesti. Kot da smo na safariju.

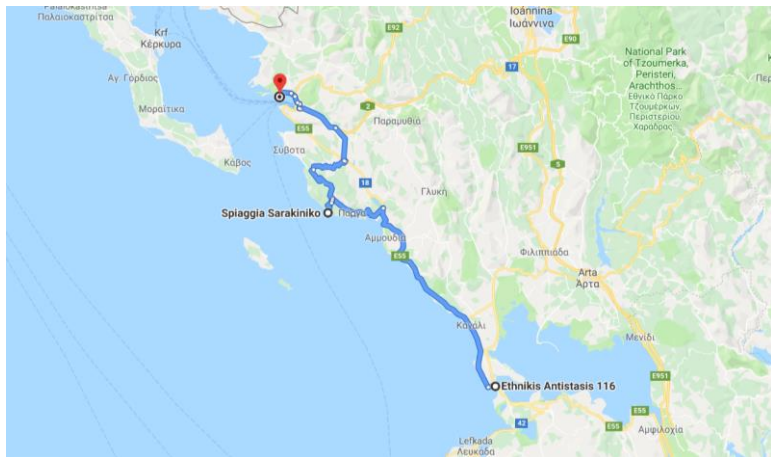
Vstop v Prevezo je skozi tunel pod morjem. Plačljivo. 3 € midva, Tone z 7-metrskim AD je plačal 7.50 €. V mestu smo poiskali obalo s tušem, kjer smo dotočili čisto vodo [38.950620, 20.755569](#), nato pa peljali še 21 km do naslednje obale [39.08987, 20.65912](#). Prvi vtis je bil tako-tako, malo smo se gledali, potem pa ostali. Pa sploh ni bilo slabo. Parkirali smo v senci, za sosede smo imeli Nemce (s katerimi smo se srečali že nekaj dni nazaj in se seveda oboji prepoznali), poleg je taverna, na drugi strani taverne pa so parkirane prikolice z grško registracijo. Vse skupaj je bilo podobno campu, vendar ni. Parkiranje je brezplačno, pričakuje pa se, da v taverni nekaj spiješ ali greš celo na večerjo. Navsezadnje nudijo tudi čisto vodo.

Mi smo se lepo namestili in ker je pihal veter, sem se lotila pranja. Majice, kratke hlače, celo rjuho. Zaradi vročine je bila prepotena in potrebna osvežitve. Vse se je hitro posušilo.

Obala je peščena, voda bistra. Lepo je bilo.

Zvečer smo šli na večerjo. Jedli smo zelo dobro pečene sardelice, grško solato, pomfri, pili pivo, račun za vse je znašal 45 €.

8. 8., 25. dan

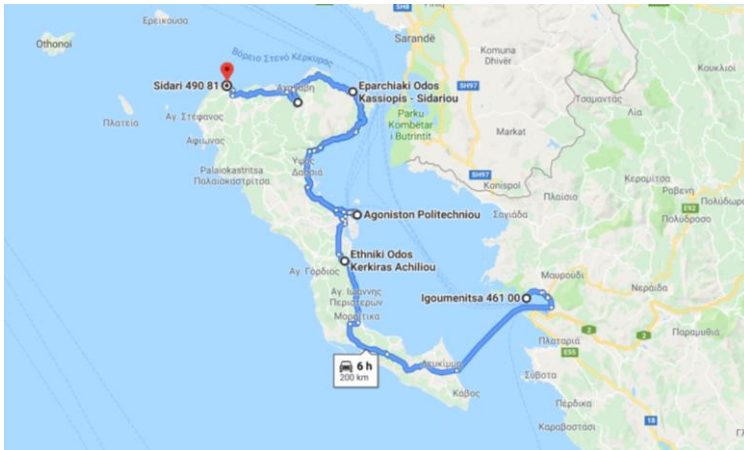
Spet na pot. Ob morju, po cesti 101, E65, odcep za Pargo. V Agii smo zavili proti morju, z višine 300 in še nekaj metrov se je bilo treba spustiti do morja. Serakinika [39.28690, 20.33970](#). Zdaj vemo, cesta ni primerna za AD. Strma, ozka, ponekod zelo ozka in se je težko srečati z nasproti vozečimi. Obala je peščena, ljudje so množično prihajali. Takoj smo obrnili in odpeljali, kasneje bi bilo zaradi množičnega prihoda turistov to nemogoče.

Nadaljevali smo do Igoumenitsa.

V mesto smo prišli ravno v največji gužvi. Počasi smo se prebijali skozi, da smo prišli na drugo stran in nato do obale [39.51097, 20.22023](#). V neposredni bližini je kamp, na tem mestu pa je bilo parkiranih že nekaj AD. V lepi senci s pogledom na morje. Šla sem od AD do AD in spraševala, ali so prespali na tem mestu. Nekaj jih je, nekaj jih bo, nihče pa ni vedel, ali je dovoljeno. Ker ob cesti pa je opozorilna tabla, da se ne sme kampirati. Ja, nič, ostali smo.

Popoldan smo se z motorjem odpeljali v luko po informacije za trajekt na otok Krf. Linija Igoumenitsa – Lefkimmi stane za 2 osebi + motor 19 € v eno smer.

9. 8., 26. dan

Trajekt naj bi po voznem času odpeljal ob osmih, zato smo bili v luki že ob pol osmih. Sledil je hladen tuš, trajekt je bil odpovedan. Baje tehnične težave. Naslednji pelje šele ob desetih. Pa smo kupili vozovnice za ob desetih in se vrnili k AD. V tem vmesnem času je Branko poiskal nekaj največjih otoških znamenitosti. Zapisala sva koordinate za palačo Achilleion v vasici Gastaur, ribiško mesto Kassiopi, trdnjava Fortstress v mestu Krf, Sidari (obala). Pripravljene sva imela še koordinate za dva manastira, vendar je žal zmanjkalo časa.

Otok ni tako majhen, vroče je bilo in precej časa smo izgubili z vožnjo. Povsod je polno turistov in izbira motorja je bila najboljša odločitev.

Palača Achilleion: [39.561701](#), [19.903327](#)

Achilleio je palača, zgrajena v Gastouriju na Krfskem otoku za cesarico Elisabeth iz Avstrije, znano tudi kot Sisi. Elisabeth je bila močno žalostna zaradi tragične izgube njenega edinega sina, prestolonaslednika Rudolfa iz Avstrije po Mayerlingovi nesreči leta 1889, in leto pozneje je ta poletna palača zgrajena kot zatočišče.

Palača je v majhni vasici Gastouri z ozkimi cestami, turistov, ki gredo k palači, pa ogromno. Predvsem je veliko avtobusov različnih turističnih agencij. Zato je nastal prometni zamašek. No, z motorjem se nekako prerineš skozi. V palačo sem šla sama (ker sem brala biografijo cesarice Sisi, sem si jo želela videti) in bila navdušena nad notranjostjo. Nad zunanostjo malo manj. Če Grki ne bodo obnovili fasade, bo ta začela propadati (že zdaj je načeta).

Ribiško mesto Kassiope bi mirno lahko izpustili. Na spletni strani tur. agencij je opevana kot majhna tradicionalna ribiška vas. Danes je Kassiope mesto z novimi zgradbami in polno turistov ([39.78801](#), [19.91812](#)). V mestu Krf (Corfu) stoji trdnjava Fortstress: [39.623410](#), [19.925577](#). Lepa, vredna ogleda, z lepim pogledom na morje in mesto.

Stara trdnjava Krf je beneška trdnjava v mestu Krf . Trdnjava pokriva zidanico, ki je sprva vsebovala staro mesto Krf, ki je nastalo v bizantinskih časih.

Pred beneško dobo je ščitnik, ki leži med Kerkijskim zalivom na severu in zalivom Garica na jugu, branil bizantinske utrdbe, ki so jih Benečani v veliki meri nadomestili z lastnimi utrdbami. Benečani so kot del svojih obrambnih načrtov ločili protitor od preostalega mesta Krf, tako da so ustvarili Contrafossa , jarek, ki je morski kanal, ki povezuje zaliv Kerkyra s severom in zaliv Garica na jugu , pretvarjanje citadele v umetni otok. Utrdba je uspešno odvrгла vse tri večje otomanske obleganja: veliko obleganje 1537, obleganje 1571 in drugo veliko obleganje Krfa leta 1716.

Mesto Krf je dobilo svoje zahodno ime po dvojnih vrhovih trdnjave

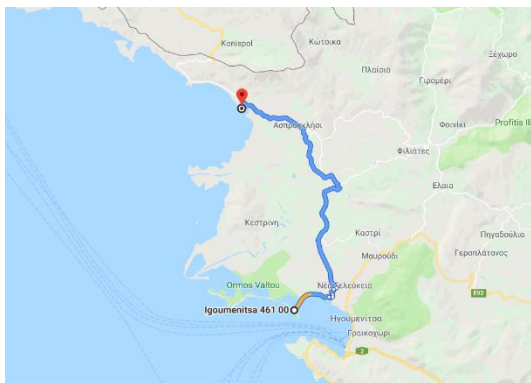

Na spletu sva našla lepe fotografije Sidarija, zato je seveda bilo treba tudi tja. ([39.796129, 19.698676](#)) Sidari je mestece z razčlenjeno obalo, ki pa v resnici ni tako velika, kot je videti na fotografijah. Veliko je majhnih hotelov, vsak ima bazen in ljudje se kopajo v bazenu – morje pa nekaj metrov vstran!

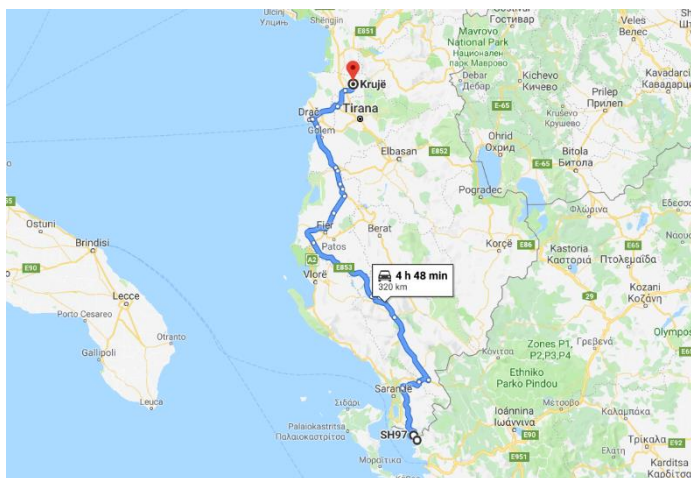
Za kaj več je zmanjkalo časa, morali smo pohiteti nazaj, da ujamemo zadnji trajekt.

Ob pol desetih, v trdi temi, smo se vrnili nazaj k AD. Branko in Tone sta takoj pospravila motor, jaz sem se šla skopat v morje, medtem pa se je pripeljala policija: 10 minut, potem bo kazn 300 €. In smo šli. 22 km proti Albaniji do vasice Sagiada ([39.62456, 20.18221](#)). Ustavili smo na makadam parkirišču ob morju in ribiških ladjah. Zaradi vsega, kar sva doživela ta dan, sva bila polna adrenalina in zato zelo budna. Šla sva na kratek sprehod po vasici in odkrila vaški trg. Taverna pri taverni, mize polne gostov. Za eno sva sedla tudi midva in naročila pijačo. Potem pa sem šla povabit še Toneta in Mileno, če slučajno že nista v postelji. Nista bila. Poleg pijače nama je prijazen, zgovorni gostilničar prinesel še prigrizek (mesne kroglice, pomfri, sir, paradižnik). Prava pojedina. Ko sta prisedla še Milena in Tone in naročila, sta tudi onadva dobila svoj prigrizek. In ko smo to pojedli, smo dobili še. Ne moreš verjet, kaj doživiš v majhnih turistično neobljudenih krajih.

Končno smo se ob enih ponoči spravili spat.

10. 8., 27. dan

Ribiči imajo na vsakih nekaj metrov pitno vodo in pozidano stranišče, zato smo z dovoljenjem ribiča opravili jutranje čiščenje. Še do pekarnice po kruh in odpeljali smo proti Albaniji.

Samo nekaj kilometrov iz vasi je Branko zapeljal s ceste proti morju in ... presenečenje. Na obali sta bila Samo in Romana. Tudi onadva sta potovala po Grčiji. Snidenje je bilo iskreno veselo, kaj ne bi bilo, če pa daleč od doma srečaš znano osebo. Izmenjali smo si izkušnje s potovanja, nato pa se odpeljali proti meji.

Adio Grčija, pozdravljena Albanija.

Mejni prehod Mavromati [39.652083, 20.157212](#) je nekaj posebnega. Prvič sva doživela, da moraš ti k uradni osebi, ne pa ona k tebi. Pa da se nekateri ob vednosti policaja vrivajo v vrsto. Ko pa smo bili na vrsti, smo šli skozi brez pregleda dokumentov.

Prvi kilometri po Albaniji so gladko tekli (nova cesta), potem pa smo zavili v Butrint. Precej slabša cesta.

Območje okoli antičnega mesta Butrint v južni Albaniji ni le dom številnih globalno ogroženih vrst, temveč ima tudi bogato kulturno zgodovino, kar opravičuje njegovo imenovanje na UNESCOV Seznam svetovne dediščine. Nacionalni park obsega veliko raznolikost naravnih, polnaravnih in umetnih habitatov, kot so sladkovodna močvirja, trsje, sredozemski gozdovi in makija, orna zemlja, terasasti nasadi sadnih dreves, obalne vode s kamnito in peščeno obalo, odprta halofitska zemljišča itd. Ti habitati nudijo zavetišče številnim vrstam živali in rastlin, vključno z vrstami globalnega in regionalnega pomena, zaradi katerih je področje Butrinta eno najpomembnejših območij za biotsko raznovrstnost v Albaniji. Park je izrednega pomena za ohranitev globalne biotske raznovrstnosti, saj tam živi 16 ogroženih rastlinskih in 14 globalno ogroženih živalskih vrst.

Za prečkanje reke je treba na splav (10 €), kar je svojevrstno doživetje. Splav je videl že boljše čase.

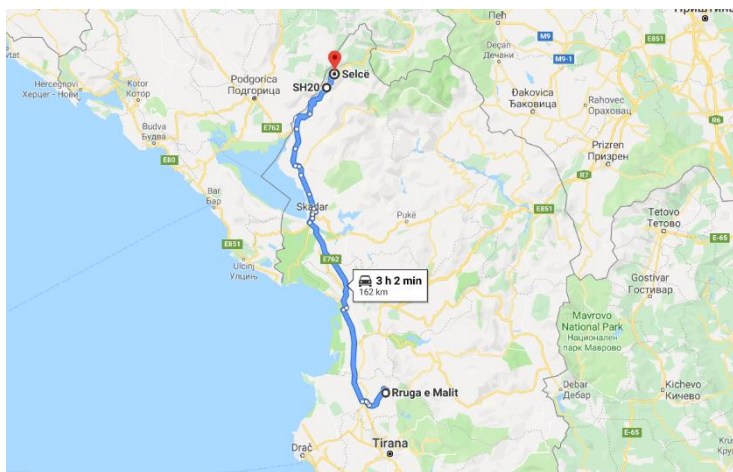

Potem pa smo vozili cel dan, ker je bilo povsod ob morju polno turistov in nikjer niti najmanjše možnosti za parkiranje. Tako smo lahko samo skozi okna občudovali lepe plaže.

Izognili smo se Sarandu (natrpan s turisti), peljali skozi Vlore (del ob morju popolnoma nov, podoben kakšnemu mondenemu mestu na Azurni obali), pa naprej do Durre in proti Krujam. 12 km pred Krujam smo padli v 4 km po polžje premikajočo kolono. Vse bi bilo v redu, če Albanci ne bi prehiteli po levi in desni in s tem upočasnili druge. Za 4 km smo porabili 45 minut. Začelo se je že temniti, ko smo prišli do vstopa v mesto, tam pa – obvoz zaradi cestnih del. Pri prvi gostilni ob cesti je Branko zavil na parkirišče, jaz pa sem šla noter prositi za dovoljenje, da ostanemo. V gostilni je bil policaj in še predno je gostilničar rekel karkoli, nas je že usmeril na miren prostor in nam zatrdil, da ne bo nobenih problemov. Če pa le bodo, naj pokličemo na tel. št., ki jo je dal.

Kljub bližini ceste smo dobro spali.

11. 8., 28. dan

Dogovorjeni smo bili, da bomo zjutraj že ob šestih odšli v Kruje. Kljub zgodnji uri smo še komaj našli prazen P na mestnem pokritem parkirišču [41.51140](#), [19.79195](#). Kruje je na hribu, nič ni ravno, zato je to parkirišče edino, ki je zravnano.

Vzeli smo si čas za zajtrk, potem pa šli po mestu in na grad. Kupili smo še konjak, potem pa se odpeljali na goro nad Krujami [41.51767](#), [19.80263](#). Tu smo bili priča muslimanskemu običaju ob prazniku bajram. Javno, pred jamo, so klali ovce kot daritveno žrtev.

Kúrbanbájram, tudi kúrban bájram, je muslimanski praznik. Spominja na trenutek, ko je Alah dejal Ibrahimu (Abrahamu), naj žrtvuje svojega sina. Nekateri muslimani na praznično jutro žrtvujejo kozo ali ovco. Ta zgodba je pomembna tudi za Jude.

Dobro, da smo šli zjutraj, saj je bil promet v mesto vedno večji. Mi pa smo odhajali.

Iz Kruj v Shkader, potem pa na gorsko cesto proti Tamare in Selcam. Čisto nova, lepa, prekrasna vožnja in prekrasna narava.

Tamare [42.463672](#), [19.561987](#) je mini vasica, ki pa jo na novo gradijo. Vse stavbe so iz kamna, imajo celo info pisarno. In poceni pivo, 1,50 € za pol litra.

Naš cilj so bile Selce oz. kamp. V resnici to ni kamp kot ga poznamo. Je le restavracija z manjšim parkiriščem, ki ima pipo z vodo in električni priključek (za hladilnik preslaba elektrika) ter tuš in WC, ki pa ju nisem uporabljala. Cena: 5 €. Na višini 473 m s pogledom na gorovje Prokletje [42.50459, 19.59730](#) (na google maps je še makadam). Poleg teče reka, v tolmoni se da kopati (preizkušeno). Nad okolico smo bili tako navdušeni, da smo ostali dve noči.

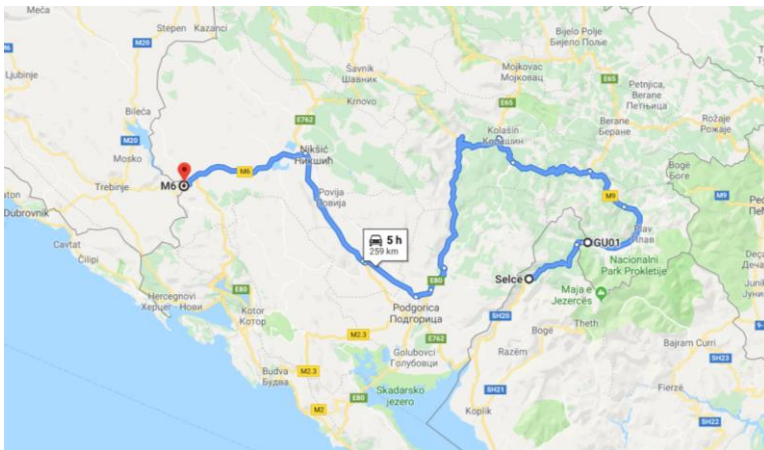

12. 8., 29. dan

Dan počitka. Dan za urejanje zapiskov, poležavanje, branje.

13. 8., 30. dan

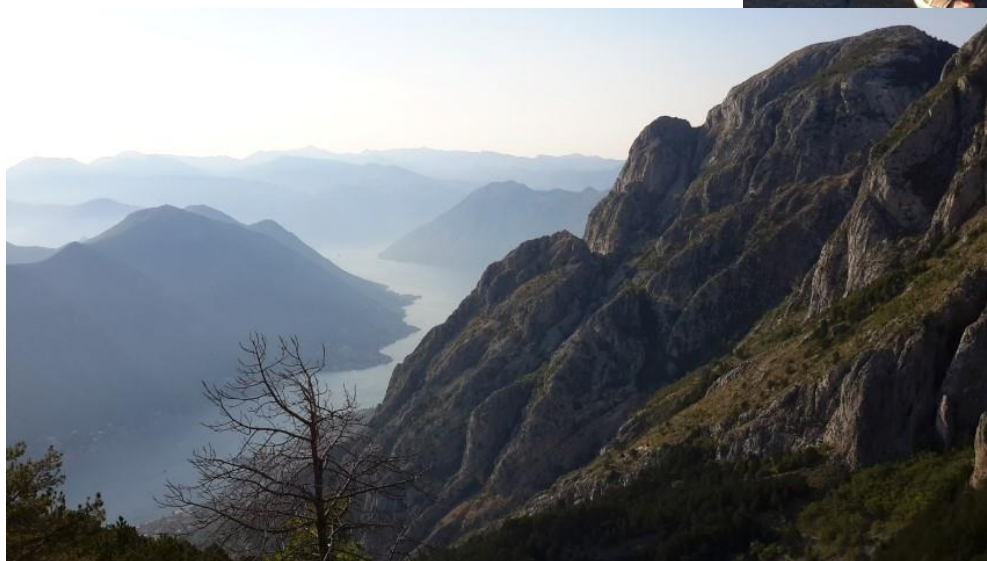
V teh dveh dneh sva s šefico navezali stike in ob našem odhodu je stala zunaj in nam mahala. Cesta je še naprej v odličnem stanju, pokrajina je še naprej zelo lepa. Tako lepa, da sva se pogovarjala o tem, da bo treba enkrat za daljši čas v te kraje.

Albanijo smo zapustili na mejnem prehodu Bashkim [42.583389, 19.774655](#), v Črni gori pa takoj na bencinsko črpalko v mestu Plav. Od tam pa čez prelaz Trešnjak (1570 m) proti Podgorici. Ta cesta je slaba, ozka, sploh zadnji del in je ne priporočam.

Pred Podgorico smo padli v kolono, zastoji so nastali zaradi prometne nesreče. Mučno je bilo, še posebej zaradi vročine. Postanek smo naredili šele v Cetinjah za obisk trgovine. Določeni artikli so v Črni gori precej cenejši, zato sva nabavila »fas'ngo« še za domov.

Od tam pa na Lovčen. Vstop v NP Lovčen je 2.50 € po osebi. Cesta je urejena, vožnja ne dela težav. Še največ gužve delajo turisti z najetimi avtomobili, ker se bojijo srečanja z večjim vozilom.

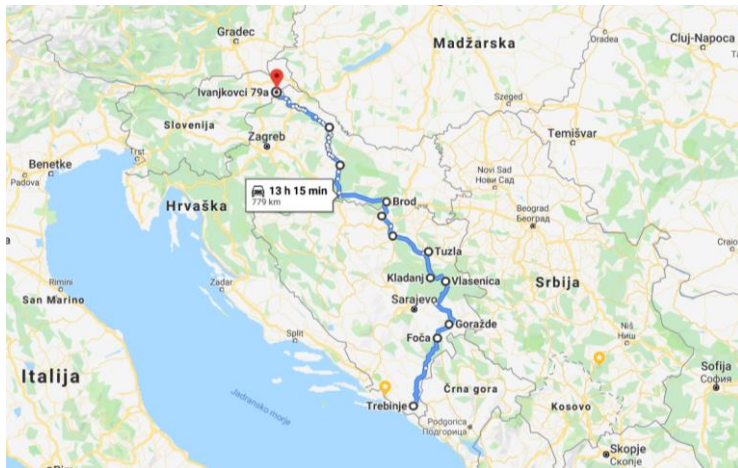
Za ogled spomenika in Njegošove grobnice je treba plačati 5 €. Po ogledu (lepo se je videl kotorski zaliv) smo se v dolino spustili po drugi strani, v Kotor. Prva tretjina ceste je nova, široka, potem pa se zoži, ima ostre ovinke in na nekaterih delih se je težko srečati. Kljub temu pa smo prišli do morja brez nezgode.

Brez ustavljanja smo nadaljevali vožnjo proti Trebinjam. Na mejnem prehodu Ilino Brdo [42.712094, 18.566693](#) smo vstopili v Bosno in Hercegovino. V temi smo pripeljali v Trebinje in iskali prostor za nočitev. Zaradi cestnih del to ni bilo tako enostavno, nazadnje smo parkirali med trgovino in bloki.

To je bila tudi zadnja noč v družbi Milene in Toneta.

14. 8., 31. dan

Tudi ta noč je bila mirna.

Dan pa je bil oblačen, deževen, hladen. Po vsej vročini v Grčiji sva v BiH že iskala nogavice in dolge rokave. Vse čas sva vozila na višini med 800 in 1200 m.

Trebinje – Foča – Gorazde – Vlasenica – Kladanj – Tuzla – Doboj – Derventa – Bosanski Brod.

Čez bosansko mejo je šlo hitro, na hrvaški pa počasi. Stali smo v treh kolonah, zapravila sva več kot pol ure. Potem pa po Podravini in ob desetih po prevoženih 5175 km sva bila doma.

Stroškovnik:

Gorivo za AD:	550 €
Gorivo za motor:	59 €
Vstopnine:	236 €
Trgovina:	356 €
Gostilna:	182 €
Trajekt:	59 €
P:	15 €
Kamp:	10 €

SKUPAJ: 1467 €

Breda Krajnc in Branko Kosi

Tabela: ZBIRNIK KOORDINAT

SRBIJA		
Šid	45.12539, 19.23140	P ob športnem centru
Đavolje Varoš	42.9916, 21.4009.	naravne peščene skulpture
Prokuplje	43.23413, 21.59333	P poleg hotela Aleksander
Leskovac	42.9969, 21.960253	Gostilna Gurman
MAKEDONIJA		
Kuklica	42.10283, 22.05510	Etno selo - restavracija
Stobi	41.55057, 21.97461	Arheološke izkopanine
GRČIJA		
Vergoritida	40.72266, 21.75204	Ob jezeru, tuš, tekoča pitna voda
Vergino	40.484995, 22.3218,	P
Pod gorovjem Olimp	39.991938, 22.285038	Travnata površina, pitna voda
Na višini 1800 m	40.035886,22.334125	P pred vojašnico
Sarakina	39.6614,21.64141	P pred taverno, pitna voda
Neohori	39.275727, 21.734534	Ob jezeru
Molos	38.83289, 22.65328	Ob morju
Thermopolis	38.794004, 22.528449	vrelec vroče žveplene vode
Delfi	38.48265, 22.505695	P ob cesti blizu vhoda
	38.18172, 23.36999	Ob cesti na višini 465 m pitna voda
Atene	37.947575, 23.645819	P Parkopolis, pitna voda, varovano
Atene	37.983770, 23.745978	Lycabettus Hill
Atene	37.97540, 23.73579	straže pred parlamentom
Atene	37.96957, 23.73952	stadion Kallimarmaro

Maratonsko polje	38.116606, 23.977688.	P
Korint	37.8899, 22.8682	Citadela Akrokorinthos
	37.900764, 22.877463	Pitna voda
Mykena	37.730652, 22.754283	Parheološko najdišče Mykena
Nafplio	37.54699, 22.81952	Ob morju približno 5 km iz mesta
Paralia Agia Andreon	37.371399, 22.7829	Ob morju, pitna voda
Manastery Elonis	37.14622, 22.76458	P ob cesti
Trinisa	36.80053, 22.61878	Ob morju, tuš, pitna voda
jama Diroy	36.637984, 22.380088	Blagajna, P
Blizu jame Diroy	36.642012, 22.383478	plaža, brez vode
Pilos	36.914564, 21.696953	P v centru mesta
Elea	37.369598, 21.686899	Ob morju, senca
Kato Samiko	37.53078, 21.57720	Peščena plaža, tuš, voda
Bassai	37.429665, 21.900909.	P, tempelj Apolonia
Olympia	37.641732, 21.625118	P poleg muzeja
Olympia	37.644558, 21.627086	P v centru mesta
Kalavrita	38.034302, 22.110500	P železnica
Diakopto	38.191417, 22.198249	P železnica
Diakopto	38.201900, 22.193501	plaža
Rio	38.308965, 21.77903	Pristanišče, WC
Rio	38.309150, 21.785599	Vkrcanje na trajekt
Kato Vassiliki	38.34328, 21.61687	Plaža, tuš, voda
	38.786514, 20.754054	Zaliv (plaža) nasproti Lefkade
Plaža Gialos	38.671053, 20.557065	Otok Lefkada
Porto Katsiki	38.602920, 20.549383	plaža
Donketa Leykada	38.563061, 20.542855	svetilnik
Preveza	38.950620, 20.755569	Voda na plaži
Zaloggo	39.08987, 20.65912	Peščena plaža, voda pri taverni
Igoumenitsa	39.51097, 20.22023	P
Palača Achilleion	39.561701, 19.903327	Otok Krf
Kassiopi	39.78801, 19.91812	Center mesta
Fortstress	39.623410, 19.925577	P, mesto Corfu
Sidari	39.796129, 19.698676	Otok Krf
Sagiada	39.62456, 20.18221	P
ALBANIJA		
Mavromati	39.652083, 20.157212	Mejni prehod
Kruje	41.51140, 19.79195	Pokrito P v centru mesta
Nad Krujami	41.51767, 19.80263	P
Tamare	42.463672, 19.561987	P
Selce	42.50459, 19.59730	kamp
ČRNA GORA		
Bashkim	42.583389, 19.774655	Mejni prehod

